

ΟΙ

ΖΟΣΙΜΑΔΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΖΟΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1959

ΕΤΟΣ Β'

ΤΕΥΧΟΣ 6

ΜΕΤΑΛΟΙ ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΛΑΧΟΣ
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Έτος Β'.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1959

Τεύχος 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Συντάσσεται από τους μαθητές και μαθητρίες
των Προτύπων Δημ. Σχολείων της Σ.Π.Α.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΤΟ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ...

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΜΑΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΟΥΝ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Ἀγαπημένοι μας φίλοι

Πάνε πιά ἔξ ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πρῶ-
τη φορὰ ἀφήσαμε τὴν ἀγκαλιά τῆς μαννούλας μας
γιὰ νὰ μᾶς δεχθῇ μιὰ ἄλλη θερμὴ ἀγκάλη : ἡ ἀγκά-
λη τοῦ Σχολείου μας.

Ἀλήθεια! Πῶς πέρασαν εὐτυχισμένα τὰ χρόνια!
Δὲν ἦταν χθές, ποὺ στὸ μεγάλο γραφεῖο τοῦ σχολεί-
ου μας μᾶς ρωτοῦσαν τὸ ὄνομά μας κι' ἐμεῖς κοκκινί-
ζοντας μόλις τὸ ψιθυρίζαμε; Δὲν ἦταν χθές, ποὺ ὑπε-
ρήφανοι δείξαμε στοὺς γονεῖς μας τὸν πρῶτο μας
βαθμὸ; Καὶ ὅμως! Τὸ ρολοῖ τοῦ χρόνου, δουλεύοντας
ἀδιάκοπα, μᾶς δείχνει πῶς ἔξ ὁλόκληρα χρόνια διὰ-
βηκαν... Ἀχ, καὶ νὰ γύριζαν πίσω!

Πόσα ὥραϊα πράγματα μάθαμε σ' αὐτὰ τὰ χρό-
νια! Μάθαμε γιὰ τὴν πατρίδα μας καὶ γιὰ τὶς ἄλ-
λες χῶρες τοῦ κόσμου, μάθαμε τὴν γλῶσσα μας καὶ
τὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορίαν, καταλάβαμε γιὰ πρώτη
μὲ τὴν Ἑλλην. Μὲ τὰ θεωρητικὰ, πλησιάζα-
με περισσότερο κοντὰ σ' Ἐκεῖνον, ποὺ μαρτύρησε
γιὰ μᾶς καὶ μάθαμε τί νὰ κάνουμε γιὰ νὰ εἴμαστε
καλοὶ Χριστιανοί. Ἐπίσης διδαχθήκαμε καὶ ἄλλα ὁ-
ραῖα μαθήματα ποὺ μᾶς βοήθησαν νὰ προοδεύσουμε.

Πόσα παιχνίδια, μικροκαυγάκια καὶ τρέλλες
ἔχουμε κάνει στὴν σχολικὴ αὐλὴ καὶ στὶς αἴθουσες!
Καὶ πάντα, ὅταν τελειώναμε ἓνα παιχνίδι βρῖσκαμε
κάποιο ἄλλο πὺδ τρελλὸ ἀπ' τὸ πρῶτο. Κάποτε μὲ
τὴν παιδικὴ ἔμφυτο περιέργειαν ἐξερευνούσαμε μυ-
στηριώδη μέρη γιὰ μᾶς — π.χ. τὴν ἄλλη πτέρυγα
τῆς Ἀκαδημίας — καὶ μπερδεμένες ὑποθέσεις—τὸν
ἀπροσδόκητο θάνατο μᾶς γάτας—κ.ἄ. Ἀλλὰ τώρα,
αὐτὰ ἀνήκουν στὸ παρελθόν. Σήμερα μᾶς ἀπασχο-
λεῖ τὸ μέλλον. Καὶ τὸ πλησιέστερο γεγονός στὸ μέλ-
λον, εἶναι αἱ εἰστήριαι ἐξετάσεις. Εὐχόμαστε σ' ὅ-

λους τοὺς συμμαθητὰς καὶ συμμαθητρίδας «Καλὴ ἐπι-
τυχία» καὶ «Καλὴ Πρόοδο».

Τώρα ποὺ πλησιάζει ὁ καιρὸς ποὺ θὰ φύγουμε
ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ θὰ πᾶμε σ' ἓνα ἄλλο μεγαλύτερο,
ἓνα μυτερὸ ἀγκάθι μᾶς κεντᾷ τὴν καρδιά. Καμμιά
φορὰ χαιρόμαστε, ἀλλὰ περισσότερο λυπούμαστε ποὺ
θὰ ἀφήσουμε τὸ Σχολεῖο μας. Λυπούμαστε ποὺ θ' ἀ-
φήσουμε τοὺς καλοὺς μας διδασκάλους καὶ τοὺς ἀγα-
πημένους φίλους. Ποιὸς ξέρει ἂν κάποτε θὰ συναν-
τηθοῦν οἱ δρόμοι μας! Μὰ κι' ἂν ὄχι, δὲν θὰ λησμο-
νήσουμε ποτὲ αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἀγάπησαν καὶ ἀγαπή-
σαμε.

Ἀντίο, σεβαστοὶ μας διδάσκαλοι! Σταθήκατε γιὰ
μᾶς σὰν δεῦτεροι γονεῖς, καὶ ὡς εὐγνωμονοῦμε γι'
αὐτό. Τὸ μόνο ποὺ μπορούμε νὰ σᾶς προσφέρουμε
εἶναι ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ ὑπερηφάνεια ποὺ θὰ δο-
κιμάσετε στὸ μέλλον βλέποντάς μας ἄξιους Ἑλλη-
νας καὶ προοδευμένους.

Ἀντίο, παιδικοὶ μας σύντροφοι. Εἰσαστε πάντο-
τε ἀγαπητοί, ἀκόμη καὶ ὅταν μαλώνουμε. Ἀντίο, ἀ-
γαπημένα μικρὰ παιδάκια. Σᾶς νοιώθαμε σὰν ἀδελ-
φάκια μας! Ἀγαπημένο μας Σχολεῖο, ἀντίο! Σὲ ἀ-
γαπήσαμε πολὺ καὶ εἴμαστε ὑπερήφανοι γιὰ σένα.

Ἀντίο σὲ ὅλους σας. Σὰν διαμάντια θὰ λάμπουν
οἱ γλυκεῖς ἀναμνήσεις στὶς καρδιές μας, γιὰ πάν-
τα... γιὰ πάντα... γιὰ πάντα!...

Διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς ΣΤ.' Τάξεως
τοῦ Ἐξαταξίου, Τετραταξίου καὶ
Α' καὶ Β' Μονοταξίου Προτύπων
ΜΙΡΑΝΤΑ ΧΡΙΣΤΙΔΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ

ΠΩΣ ΣΚΟΤΩΗΚΕ Ο ΑΛΗ - ΠΑΣΑΣ

Στις 14 Κανούνι - σανί (Γενάρη) 1822, ο Χουρσέτ Πασιάς του έστειλε την είδηση ότι το φιομάνι της άμνηστείας έτοιμάστηκε στην Πόλη, και του ζητούσε μια συνάντηση.

Ο Άλῆς, σκέφτηκε μια δλόκληρη μέρα κι' ύστερα δέχτηκε να ιδῇ το Χουρσέτ σε μια συνάντησή τους στο Νησί της Λίμνης. Ίσως να είχε πιά καταλάβει, ότι το μοιραίο, δὲν θὰ μπορούσε να τὸ ἀποφύγει, καὶ ζητούσε μονάχα να κερδίσει καιρό, κρατημένος, ἀπὸ ποιὸς ξέρει ποιὸς ἀπελπισμένες ἐλπίδες.

Τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης μέρας, πῆγε πρὸς συνάντηση τοῦ Σελῆμ Τσιάμη.

—Τὸ Κάστρο τώρα εἶναι ἐμπιστευμένο στὰ χέρια σου, τοῦ εἶπε· ἂν δὲν ιδῇς αὐτὸ τὸ κομπολόγι, νὰ μὴ τὸ παραδώσης· ἂν μὲ σκοτώσουν στὸ Νησί, ἐσὺ νὰ τὰ τινάξεις ὅλα στὸν ἀέρα.

ΑΛΗ - ΠΑΣΑΣ

καὶ νὰ λήθῃ ἀλήθεια.

Ἐπειτα, κρατοῦσε στὰ χέρια του ἓνα σοβαρὸ ἀτού: Τὴν πυριτιδαποθήκη τοῦ Ἰτς - Καλέ, μὲ τὸν πιστότατό του Σελῆμ Τσιάμη καὶ τὴν ἀναμμένη πάντοτε θρυαλλίδα. Ἀλλὰ περισσότερο, τὴν πεποίθηση ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε παντοῦ γιὰ τοὺς ἀμύθητους θησαυροὺς του.

Ὁ Ἄλῆς, ἤξερε καλὰ πόσο μεγάλη δύναμη εἶναι τὸ χρῆμα· ἂν ἦταν μονάχα γιὰ τὶς μαρμαρυγές, ὁ Χουρσέτ, δὲ θὰ δίσταζε καθόλου ν' ἀντικρύσει τὸ ἐνδεχόμενο τῆς ἀνατίναξής τοῦ Ἰτς - Καλέ, προκειμένου νὰ ἐξοντώσει τὸν Ἄλῆ. Ὁ μὲν ἔτσι, θὰ χανόταν ἴσως κάθε ἐλπίδα γιὰ τοὺς θησαυροὺς.

Ὁ Χουρσέτ, ἀδιάθετος τάχα, δὲν πῆγε στὸ Νησί. Ἔστειλε ὅμως στὸν Ἄλῆ Πασιά λογιῶ - λογιῶ προμήθειες κι' ἓνα τακίμι μουσικά ὄργανα (βιολιά), βεβαιώνοντάς τον ὅτι, ὅπου γὰναι, φτάνει καὶ τὸ φιομάνι.

Ὁ μὲν ὁ Ἄλῆς ἤξερε καλὰ τοὺς ἐχθροὺς του.

Κάποια μέρα, ὁ Χουρσέτ, τοῦ μῆνυσε ὅτι, ἐπὶ τέλους, τὸ φερμάνι τῆς ἀμνηστείας ἔφτασε. Καὶ τώρα ποὺ ὁ Σουλτάνος ἔδειξε τόση μεγαλοψυχία, ἔπρεπε κι' αὐτὸς νὰ μὴ ὑστερήσει καὶ νὰ διατάξει τὸ Σελῆμ Τσιάμη νὰ παραδώσει τὸ φρούριο. Εἶπε ὅμως στὸ μεταξὺ φροντίσει ὁ Χουρσέτ νὰ περικυκλώσει ἀπ' ὅλες τὶς μεριεὶς τὸ Ἰτς - Καλέ.

Ὁ Ἄλῆς τότε, φρόντισε νὰ στείλῃ πρὸς τὸν ἐκεῖ τὸν Κώστα Μπότσαρη, μὲ ὁρητὴ διαταγὴ πρὸς τὸ Σελῆμ, ὅχι μόνον νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνατινάξῃ τὸν Πύργο. Ὁ μὲν ὁ Μπότσαρης, γυρίζοντας ἀπρακτός, τὸν πληροφοροῦσε ὅτι τὸ Ἰτς - Καλέ, εἶναι ἀπὸ παντοῦ περικυκλωμένο.

Ὁ Ἄλῆς, ἐμῆνυσε τότε στὸ Χασάν Πασιά, ὅτι ὁ Σελῆμ, χωρὶς δικὸ του συνθηματικὸ λόγο, δὲν παραδίδει τὸν Πύργο· καὶ τὸ λόγο αὐτό, πρέπει νὰ τὸν πᾶν στὸ Σελῆμ, δικὸς του ἄνθρωπος. Ὁ ἀποσταλμένος ἐν τούτοις τοῦ Χασάν Πασιά, προσπαθοῦσε πάντοτε νὰ ξεγελάσει τὸν Ἄλῆ, ποὺ δὲν ἤξε-

ΧΟΥΡΣΕΤ - ΠΑΣΑΣ

ρε πιά, ποῖδ' δρόμο νὰ πάρῃ;

Τελικὰ ὁ Ἄλῆς, θὲς γιατί γελάστηκε καὶ πίστεψε σὶς διαβεβαιώσεις τῶν ἐχθρῶν του, θὲς γιατί βαρέθηκε νὰ ἀγωνίζεται ἐνάν-

τια στὸ ἀναπότρεπτο, ἔβγαλε κάποτε ἀπὸ τὴν τῆξη τοῦ τὸ μυρωδάτο κομπολόγι καὶ τὸ παράδωσε.

Ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους. Τὸ κομπολόγι ἔφτασε τὸ ταχύτερο στὰ χέρια τοῦ Χουρσέτ, ποὺ ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, πῆγε μόνος του πρὸς συνάντηση τοῦ Σελῆμ τσιάμη.

Ὁ Πύργος ἔτσι ἔπεσε στὰ χέρια του.

Ὁ Ἄλῆς, ἦταν τώρα σχεδὸν βέβαιος, ὅτι κανένα φερμάνι ἀμνηστείας δὲν εἶχε φτάσει στὰ Γιάννινα· κι' ἀνῆλθους, περιμένε τοὺς ἐχθροὺς του στὸν πρόδομο τῆς τελευταίας κατοικίας του.

Ἦταν μεσημέρι, ἀφηγεῖται ὅπως καὶ ἄλλοι εἶπαμε ὁ Πουκεβίλ, κι' ὁ Ἄλῆς, εἶπε χάσει κάθε ἀπομεινάρι αὐταπάτης. Ὁ σφυγμὸς του χτυποῦσε ὀρμητικῶς, χωρὶς μὴ ταῦτα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ

φορὲς καφὲ καὶ νερὸ παγωμένο· ἔβγαζε τὸ ρολοὶ του... Οἱ ὄρες τοῦ φαινόταν πολλὴ μακρυνές. Δὲν τολμοῦσε ν' ἀτενίσῃ τὸν οὐρανό... Ἀπὸ κάποτε, θανόταν νὰ ἐπιθεωρήτ' ἄρματα του, καὶ τὰ μάτια του λάμπαν μετὰ τὴ φλόγα μιᾶς νιότης καὶ μιᾶς ἀντρείουσίνης· ἀφῆνε τὴν ἐντύπωση, σὰν κάποιου ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ ξεκαθαρίσῃ πιά ὁριστικὰ ἡ τύχη του... Ὅλα τριγύρω ἦταν θλιβερά καὶ σιωπηλά...

Ἦταν πιά προχωρημένο τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ Κιοσιὲ Μεχμέτ Πασιάς ἔφτασε μὲ 30 στρατιῶτες μέσα σὲ καὶ κι' ἀποβιβάστηκε στὸ προαύλιο τοῦ Μοναστηριοῦ.

Ὅταν τοὺς εἶδε ὁ Ἄλῆς, κατάλαβε πιά ὁριστικὰ, ὅτι δὲν ἔφεραν τὸ φερμάνι ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῇ.

—Πασιά!... τί ἐλεεινότητα εἶναι αὕτη; τοῦ φώναξε. Μὴν κινῇ

ροβολοῦν ἀπ' τὰ παράθυρα.

Ὁ Ἄλῆς, ἀκούοντας τὴ φωνή του, μόλις τότε πληροφοροῦσαν γιὰ τὴν προδοσίαν καὶ τοῦ Ἐλμάζ Μπόνο.

Καὶ παρ' ὅλα τὰ χάλια τοῦ φώναξε:

—Τὸν Ἐλμάζ, χτυπάτε!... χτυπήστε τὸν προδότη!...

Ἀπάνου σ' αὐτὴ τὴ μονομαχία, οἱ ἄνδρες τοῦ Μεχμέτ Πασιά, κατ'ὀρθωσαν νὰ μποῦν στὰ ὕπογεια ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ Ἄλῆ, ποὺ ἦταν πεσμένος στὸ σοφά. Ἀπὸ κεῖ κάτω κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς χαραμάδες τοῦ σανιδώματος πυροβολοῦσαν πρὸς τὴν ὀροφὴ τῶν ὑπογείων.

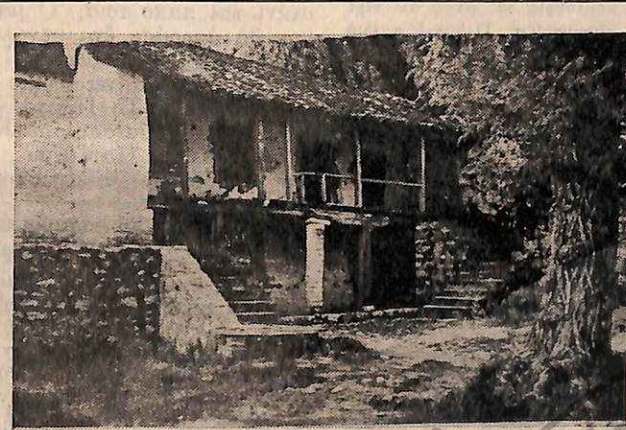
Μιά σφαῖρα βόηκε τὸν Ἄλῆ στὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Καθὼς καταλάβαινε ὅτι χανόταν, ἡ τελευταία του σκέψη στράφηκε πρὸς τὴν πολυαγαπημένη του Βασιλική, τὴν ὥραία σὰν Ἀφροδίτη, μὲ τὰ πανώρια τῆς μάτια. Καὶ φώναξε στὸ Θανάση Βάγια:

—Τὴ Βασιλική, μὴ τὴν παραδώσης ζωντανή· σκότωσέ την, καὶ ἴσαμε τὸ τέλος ἀμυνθῆτε!...

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταία λόγια ποὺ βγήκαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἄλῆ.

Ἀποσπάσμα ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Δημ. Σαλαμάγκα: «Περίπατοι στὰ Γιάννινα».

Τὸ σπίτι ποὺ ἐφονεύθη ὁ Ἄλῆ - Πασάς στὸ Νησί

προσώπου του νὰ ξεσκεπάσουν τὴν ἐσωτερικὴ του ταραχὴ. οὔτε τοὺς φρικτοὺς μονόλογους, ποὺ περνοῦσαν στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Ὁσοι τὸν εἶδαν τὴν ἐπίσημη αὐτὴ στιγμή, ἰσχυρίζονται ὅτι κρατοῦσε μιὰ στάση γεμάτη σίγουρη ἀσφάλεια. Ὁ μὲν ὅμως... πόσο ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὴν γαλήνη τῆς ἀθωότητος!... Καμμιά βάρκα δὲ βρισκόταν σὶς ἀποβάθρες τῆς Λίμνης. Οἱ φρουροὶ γύρω - γύρω στὸν Ἄλῆ, τοίμαζαν τὰ φυσίγγια τους, μὲ τὸ βλέμμα στραμμένο ἀκίνητο πρὸς τὴν Λίμνη. Παρατήρησαν ὅτι κατὰ διαστήματα, φαινόταν βυθισμένος σὲ βαθεὶα συλλογῇ· χασμουριόταν συχνά, καὶ συχνὰ περνοῦσε τὰ δάκτυλα στὰ γένια του· ἤπνε πολλὰς

θῆς ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ εἶσαι!

Ὁ Μεχμέτ Πασιάς τότε, λέγοντας: — «Νά!.. τὸ φερμάνι εἶναι αὐτό!», ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στήθος του ἓνα χαρτί, καὶ ταυτόχρονα, μαζί μὲ τοὺς ἄνδρες του, ἔτρεξε πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ Μοναστηριοῦ.

Τότε ὁ Ἄλῆς, τραβώντας ἀπὸ τὴ μέση τὸ πιστόλι του, πυροβόλησε δύο φορὲς τὸ Μεχμέτ Πασιά, καὶ τὸν τραυμάτισε στὴν παλάμη.

Ὁ Ἄλῆς, πληγώθηκε κι' αὐτὸς στὸ χεῖρ. Οἱ ἄνθρωποι του ἀσχίσαν νὰ πυροβολοῦν, κι' ἀνάγκασαν τοὺς ἀντιπάλους ν' ἀποσυροῦν.

Μετὰφεραν ἔπειτα τὸν, σὲ κακὴ κατάσταση ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ Ἄλῆ στὸ σοφά, κι' ἄνοιξαν νὰ πυ-

Ἡ Ἀνοίξη

Τὴν Ἀνοίξη ὁ οὐρανὸς εἶναι καταγάλανος.

Τὰ δένδρα ἔβγαλαν πράσινα φύλλα.

Τὰ χελιδόνια, οἱ πελαργοὶ ἤρθαν ἀπὸ τὰ ξένα μέρη.

Οἱ βοσκοὶ ἔφυγαν στὰ ψηλά βουνὰ νὰ βοῦν δροσερὰ χορτάρι καὶ κρὸς νεράκι τὰ πρόβατα.

Τώρα τὴν Ἀνοίξη ἡ ἡμέρα μεγαλώνει καὶ ἡ νύχτα μικραίνει.

Τὰ πουλάκια κελαῖδουν χαρούμενα.

Ἐλενίτσα Τσέτη.
Α. τὰξις 6) ταξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μέγα Σάββατο βράδυ. Από πολλές ημέρες είχαμε αποφασίσει να κάνουμε την Ανάστασι στο χωριό. Γι' αυτό τώρα βόσκουμε με τους γονείς μου και τ' αδελφία μου στο αυτοκίνητο όπου θα ξεκινάγαμε να πάμε στο χωριό μας — την Πολύλοφο.

Σηλίζει άναπόμονα το αυτοκίνητο το δρόμο!

Δεν έβλεπες πούθενά άλλο φως, παρά μόνον το φως των φακών του αυτοκινήτου!

Πέρα, πολύ μακριά ακτινοβολάει το τρεμουλιαστό φως της εκκλησίας της «Παναγιάς». Είναι μια φτωχική εκκλησία, αλυσμένη στα πόδια ενός βουνού. Η εκκλησία της Παναγιάς. Έτσι την λένε τα γύρω χωριά. Έμεινε όλο το χρόνο κλειστή και μόνο μια φορά κάθε Πάσχα μαζεύονται τα γύρω χωριά να τιμήσουν το φτωχικό εκείνο εκκλησάκι. Το αυτοκίνητο περνάει από χωριά βυθισμένα στο σκοτάδι και σὸν ὕπνο.

Ο σωφὸρ κορνάρει καλόγνοια και διασκεδάει τὴν μονοτονία μας. Έξαφνα οἱ καμπάνες τῶν γύρω χωριῶν σήμαναν χαρούμενα. Τὰ καμπανοκτυπήματα ἦσαν γοργὰ καὶ ὅσο πῆγαιναν κ' ἔδιναν ἔναν τὸν χαρούμενο, σὸν σκοτεινὸ κάμπο καὶ σὸν ἀστροφώτιστο οὐρανὸ κ' ἔκραζαν ὅλους γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

Με μῖα δ' σκοτεινὸς κάμπος πλημμύρισε ἀπὸ φῶς, θόρυβο, ζωή. Ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ στιγμὴ φθάσαμε κ' ἐμεῖς.

Άφρισαν οἱ χωρικοὶ τὰ σπῖτια τους κ' ἔτρεξαν στὴν ἐκκλησίαν. Μαζί τους κ' ἐμεῖς. Μπῆκαμε στὴν ἐκκλησίαν.

Ήταν ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἕνα σωστὸ πυροτέχνημα τὸ μικρὸν ἐκείνο ἐκκλησάκι ἀπὸ τὰ πολλὰ φῶτα.

Ἡ ἄγια Τράπεζα στρωμένη με τὰ ἱερὰ λαμπροκοπούσε. Σὲ λίγο ὅλα τὰ φῶτα ἔσβησαν.

— Δεῦτε λάβετε φῶς, ἀκούστηκε στὴν ὁραία πύλη, ἡ θρονιερή, παρὰ τὰ γηρατειά, φωνὴ τοῦ παπα-Δημήτριου.

Ἡ ἐκκλησία γέμισε φῶς. Ένα ἄλλο φῶς συγχρόνως γέμισε τὴν καρδιά. Τὸ φῶς τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς, τῆς καλωσύνης ποὺ πρέπει νὰχομε μέσα μας. Γιατὶ αὐτὸ ἦθε νὰ μᾶς διδάξει ὁ Κύριος. Γι' αὐτὸ πόνεσε σὰν ἄνθρωπος καὶ τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήθηκε. Νά! μοῦ φαίνεται πῶς μοῦ μιλάει ἀπὸ κεῖ ψηλὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα ποὺ παρουσιάζει τὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου. Θεέ μου τί γαλήνια ὄψη. Γύρω του πεσμένοι, θαμπωμένοι ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας οἱ στρατιῶται. Ὁ Κύριος πάντα γαλήνιος, ἥρεμος ἀνάμεσά τους.

Ἡ ἐκκλησία ὅλη φαίνεται σὰν νὰ

γελά. Οἱ εἰκόνες λαμπροκοποῦν. Οἱ χωριανοὶ με τὰ γοργινὰ τους χαμογελοῦν.

Τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ ἔχουν στολίσει τὴν ἐκκλησίαν. Ἐχουν κόψει ὠραία πολύχρωμα χαρτιά καὶ αὐτὰ καὶ στόλισαν καὶ τὸ προαύλιο.

Άκούσαμε τὰ ὠραῖα ἀναστάσιμα τροπάρια καὶ ὅταν τελείωσε ἡ ἐκκλησία ἄρχισαν οἱ εὐχές.

— Χρόνια πολλὰ εὐχήθηκε ὁ παπα-Δημήτριος. Χριστὸς Ἀνάστη.

— Ἀληθῶς ἀνέστη παπᾶ μου, ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων εἰς ἀπάντησιν τοῦ παπᾶ.

Ένας, ἕνας μετὰ φιλοῦσαμε τὸ χέρι τοῦ παπᾶ, καὶ ἄρχισαν πάλι οἱ εὐχές.

— Χριστὸς Ἀνάστη. Ἀληθῶς Ἀνάστη καὶ τοῦ χρόνου.

Ἡ Φοιτητὴ τὸ μικρὸν μου ἑαδελφάκι, εἶχε πάρει κουλούρια κ' αὐτὰ κ' εἶχε ἀρχίσει νὰ τσουγκρίζη. Πῶς κεῖ παιδιὰ καὶ κορίτσια τσουγκρίζαν τ' αὐτὰ τους, γελοῦσαν κ' ἔτρωγαν λαίμαργα. Καλοχρονίζονται σὰν σοβὰ καὶ σ' ἀστεῖα.

Σὲ λίγο κατευθυνόνταν πρὸς τὰ σπῖτια ποὺ τοὺς περιμενε ἡ ἑσπὴ μαγειρίτσα. Ἡ γιὰ μᾶς περιμενε μ' ἀνοικτὴ τὴν ἀγκαλιά της. Μᾶς γέμισε φιλία καὶ μᾶς εὐχήθηκε:

— Χρόνια πολλὰ παιδιὰ μου, βγαλμένο ἀπ' τὰ κατὰβῃα τῆς ψυχῆς της. Ἄ! νὰ μποροῦσα νὰ σηκωνόμουν, θὰ γύριζα τώρα κ' ἐγὼ ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν κ' ἔκανε μὴ προσπάθεια νὰ σηκωθῇ.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου τῆς ἔδωσε τόση χαρὰ ποὺ νόμιζε πῶς θὰ σηκωνόταν καὶ θάτρεχε γιὰ τὴν ἐκκλησίαν.

Τὰ γόνάτα της ὅμως ἦταν μουδιασμένα.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ φαγητὸ πῆγαμε γιὰ ὕπνο. Τὰ σπῖτια τοῦ χωριοῦ βυθίστηκαν καὶ πάλι στὴν ἡσυχία τους.

ΡΟΔΟΚΛΕΙΑ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Τάξις Στ' 4)ξίου

Πῶς πέρασα τὴν Πρωτομαγιά

Τὸ πρωτὸ σηκώθηκα ντύθηκα, καὶ βγήκα στὴν αἰλὴ. Έκοψα ἕνα λουλούδι τὸ μύρισα, καὶ εἶπα στὰ ἀδελφάκια μου. Παιδιὰ θὰ κάνουμε στεφάνι; Μάζεψαμε πολλὰ λουλούδια, καὶ ἀρχίσαμε νὰ κάνουμε τὸ στεφάνι. Ὅταν τὸ τελειώσαμε τὸ βάλαμε στὴν πόρτα. Ἡ μαμά τὸ εἶδε καὶ μᾶς εἶπε: Έσεῖς τὸ κάνατε τὸ στεφάνι; Μπράβο παιδιὰ, καὶ τοῦ χρόνου νὰ ξανακάνετε.

Ἐλενίτσα Παπαγιάννη
Τάξις Α.' Ἐξισταξίου

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη

Τὴν Ἀνοιξὴ ἀνθίζουν οἱ ἄμυρ δαλιῆς καὶ ὅλα τὰ δέντρα. Τώρα τὰ ταξιδιάρικα πουλὰ ἔρχονται ἀπὸ τὰ ζεστὰ μέρη.

Οἱ βοσκοὶ με τὰ πρόβατά τους φεύγουν ἀπὸ τὰ ζεστὰ μέρη καὶ πηγαίνουν στὰ ψηλὰ βουνὰ.

Τώρα οἱ γεωργοὶ σπέρνουν τὸ καλαμπόκι.

Τὰ μελισσάκια πετοῦν ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι καὶ παίρνουν τὸ χυμὸ τους.

Θανασάκης Γ. Καραγιάννης
Τάξις Α.' Ἐξισταξίου

Προετοιμασίες γιὰ τὸ Πάσχα

Τώρα γιὰ τὸ Πάσχα ἡ μαμά μου μοῦ ἀγόρασε ἕνα ὠραῖο φουστάνι καὶ παπούτσια. Ὁ μπαμπᾶς μου θὰ ἀγοράσῃ ἕνα μεγάλο ἀρνὶ ποὺ θὰ περάσουμε ὅλο τὸ Πάσχα. Ἡ μαμά μου κάνει ὠραῖο γλυκὸ καὶ κουλούρια. Τὸ Πάσχα γιορτάζουμε τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου.

Καίτη Παυλάτου
Τάξις Α.' Ἐξισταξίου

Τὸ χθεσινὸ παραμυθάκι

Χθὲς ἡ κυρία μᾶς εἶπε ἕνα πολὺ ὁμορφο παραμυθάκι. Μᾶς ἔκανε νὰ καταλάβουμε πόσο πρέπει νὰ ἀγαποῦμε καὶ νὰ περιποιούμεστε τοὺς γονεῖς μας ὅταν γίνουν γέροι. Ἡ εὐχὴ ποὺ θὰ μᾶς δώσουν θὰ μᾶς κάνει εὐτυχημένους σὰν τὴν καλὴ μέλισσα σὲ ὅλη μας τὴν ζωὴ. Ἄν ὅμως τοὺς στενοχωρήσουμε θὰ μᾶς καταραστοῦν σὰν τὴ σφήκα, τὸ μυρμηγκὶ καὶ τὴν ἀράχνη. Ἐγὼ θὰ προσπαθῶ στὴ ζωὴ μου νὰ μοιάσω τὸ μελισσάκι καὶ νὰ ἀγαπῶ τοὺς γονεῖς μου.

Γιάννινα 26 Μαΐου 1959
Λίντια Γιαννῆ
Τάξις Α'

Πῶς πέρασα τὴν Κυριακὴ

Ἐμεῖς χτὲς πῆγαμε με τὸ αυτοκίνητό μας στὴν Φιλιππιάδα. Στὸ δρόμο ἔβλεπα τὰ πράσινα λειβάδια ποὺ βοσκοῦσαν τὰ ἀρνάκια. Μόλις φτάσαμε στὴ Φιλιππιάδα πῆγαμε στὸ περιβόλι. Ἐκεῖ μάζεψα λουλούδια καὶ ἔπαιξα με τὸν ἐξάδελφό μου τὸν Ἀλέκο.

Κλάρα Παπαλεῦκα
Τάξις Α.' Ἐξισταξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Στὸ χωριὸ τοῦ πατέρα μου

Έρχεται ἡ κυρὰ - Ἀνοιξί, με τὰ τραγούδια, τίς χάρες της καὶ τίς ἐκδρομὲς της.

Άρχίζει ἀμέσως ἡ ἀλλαγὴ τῆς φέσεως. Τὶ δουλειὰ ἀρχίζει τότε! Καὶ ὅταν τελειώσῃ παίρνει ἄλλη μορφή καὶ ἡ πλάσις.

Ὁ οὐρανὸς ἀλλάξε τὸ ἄστρο φόρεμά του, με ἕνα γαλάζιο καπέλακι. Τὰ δένδρα ἔβαλαν τίς καταπράσινες ὀμπτες τους. Οἱ παπαρῶνες, ἀγόρασαν τὰ κόκκινα ρουχαλάκια τους καὶ βόσκονται καὶ αὐτὲς καμαρωτὲς - καμαρωτὲς μέσα στὸ μεγάλο πανηγύρι τῶν λουλουδιῶν.

Ἡ γῆ με τίς πρώτες δροσοῦλες ἔλαξε καὶ αὐτὴ. Σὲ κάθε φυλλαράκι, σὲ κάθε χόρτο λαμπυρίζει καὶ μὴ σταγονοῦλα δροσῆς, ἕνα ἀστραφτερὸ δαμαντάκι.

Ὁ μπαμπᾶς μᾶς ἔλεγε:

— Τὶ ὠραία εἶναι τώρα τὴν Ἀνοιξί στὸ χωριὸ μου! Θέλετε νὰ πάμε ὡς ἐκεῖ;

Ἐμεῖς φυσικὰ συμφωνήσαμε. Ἐτσι ἕνα πρωτὸν ξεκινήσαμε.

Θὰ πηγαίναμε στὴ Γότιστα. Γιὰ πρώτη φορά θὰ ἔβλεπα τὸ ἥρωικό αὐτὸ χωριουδάκι, στὸ ὁποῖο βλάστησαν καὶ ἀνθῶσαν οἱ ὀπλαρχηγοί.

Ἀπὸ μακριὰ ἀντικρύσαμε τὸ γεφύρι τῆς Μπαλτοῦμας.

Κάτω ἀπὸ αὐτὸ ἔτρεχαν κελαρύζοντας τὰ γαλανά καὶ γάργαρα νερά τοῦ Ἀράχθου. Τὶ διαυγὴ ποὺ ἦταν!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἀντικρύσαμε τὰ κάτασπρα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ ποὺ ἔπλεαν στὸ πράσινο. Ἐμοιάζαν με λευκὰ προβατάκια ποὺ ἔδωσαν σὸν κάμπο.

Τὸ μεσημέρι φάγαμε στὰ λουλουδοσπαρμένα τραπεζομάντηλα τῆς γῆς. Τὸ νερὸ δὲν μᾶς ἔλειψε. Ξεδιψάσαμε σὲς κρυσταλένιες καὶ γραφικὲς βουκοῦλες τοῦ χωριοῦ.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπισκεφθήκαμε τὰ σπιτάκια τῆς Μ. Γότιστας. Καθὰρὰ - καθὰρὰ καὶ ἀσπρίσματα ἔστεκαν στὴ σειρά.

Ἡ μεγάλη πλατεία τοῦ χωριοῦ σκεπάζεται κάτω ἀπὸ τὴν παχιά σκιά ποὺ οἰχνοῦν τὰ πλατάνια.

Ἀπὸ τὴν πλατεία, φαίνονταν ἡ ὠραία τοποθεσία τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς. Ἐκεῖ βόσκονται τεράστια καταπράσινα καὶ αἰωνόβια δένδρα· κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα αὐτὰ ἀναβλύζουν μικρὲς, κρύες καὶ ὁμορφες βουκοῦλες. Ἄπ' τὰ νερά τους σχηματίζεται ἕνας μικρὸς καταρράκτης ποὺ ἀνδρῶν τόσο ὁμηγερέας θὰ μπορούσε ὁ διψασμένος στρατοκόπος

Ἡ φωλιά τοῦ πελαργοῦ

Στὴ στέγη τοῦ παλαιοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ἐκονομαῦ ἦταν μὴ φωλιά ἀπὸ πελαργούς. Μὰ ἡμέρα εἶδα νὰ γκεμίζουν τὸ κτίριο ποὺ εἶχε τὴν φωλιά γιὰ τὴν θέσιν του θὰ χιζόταν τὸ τουριστικὸ ξενοδοχεῖο. Ἄ! Πόσο ἐλυπήθηκα ὅταν εἶδα νὰ χαλοῦν μαζί με τὸ Νοσοκομεῖο καὶ τὴν φωλιά! Πονοῖσε ἡ καρδιά μου ποὺ ἔβλεπα τοὺς πελαργούς νὰ πετοῦν γύρω ἀπὸ τὴν χαλασμένην φωλιά τους.

Αὐτὸ ἐξακολούθησε περίπου 10 ἡμέρες. Στὸ τέλος σὰν εἶδαν πῶς γκεμίστηκε ὅλο τὸ κτίριο ἀπεφάσισαν νὰ κτίσουν ἄλλη φωλιά. Τὴν ἐφικασαν σὲ ἕνα ὑψηλὸ δένδρο ποὺ ἦταν κοντὰ στὴ παλιὰ φωλιά. Τὰ πολλὰ ξύλα γιὰ τὴν φωλιά τὰ ἔμισαν ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦ κύρου - Στέφου ποὺ εἶναι πῶς κοντὰ. Τώρα βλέπω τὴν πελαργίνα νὰ κάθεται πάντα μέσα στὴ νέα φωλιά. Φαίνεται θὰ κλωσσά τὰ αὐτὰ της. Παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ βοηθήσῃ τοὺς πελαργούς νὰ περάσουν καλὰ στὴν καινούργια τους φωλιά.

Ἰωάννινα 17 Μαΐου 1959
ΑΛΕΚΑ Α. ΜΑΝΤΖΙΛΑ
Β.' Τάξις 6)ταξίου

Ἡ Πρωτομαγιά

Πρωτὴ — πρωτὴ τὴν Πρωτομαγιά σηκώθηκα ἔφαγα τὸ γάλα μου καὶ ὕστερα βγήκα ἔξω.

Μάζεψα λουλούδια καὶ ἔκανα στεφάνι ποὺ τὸ κρέμασα στὴν πόρτα.

Στὸ στεφάνι ἔβαλα τριαντάφυλλα, γαρύφαλα, καὶ ἄνθος τῆς λεμονιάς. Τὴν Πρωτομαγιά πέρασα πολὺ ὁμορφα.

Ἀφροδίτη Ζηκοπούλου
Τάξις Α.' Ἐξισταξίου

νὰ ξεδιψᾷ μὴ γὰρ ἐκεῖ. Λένε δὲ ὅτι τόσο πυκνὰ εἶναι ἐκεῖ τὰ δένδρα ὥστε καὶ τὴν ἡμέρα δύσκολα βλέπεις. Ἐκεῖ κοντὰ βόσκονται καὶ τὸ παρεκκλησὶ τῆς Ἀγίας. 500 ἐτῶν εἶναι κτισμένο ἀνάμεσα σὲ κρυστάλλινα ὕδατα καὶ αἰωνόβια δένδρα. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ πῆγα καὶ ἐκεῖ. Μὰ τὰ βουνὰ ἔπαιναν τὸ μελανὸ χρώμα τους καὶ ὁ ἥλιος σκόρπιζε πίσω του τίς τελευταῖες ὀρεῖς ἀκτίνες του, σημάδι ὅτι ἄρχισε νὰ σουρουπῶν.

Γυρᾶμε σὴν Γιάννινα ὕστερα ἀπὸ τὴν πολὺ ὁμιλία τῶν παιδιῶν ποὺ μᾶς συνόδευαν. Χάθηκε καὶ τὸ χωριὸ. Μὰ ἡ εἰκόνα του θὰ εἶναι πάντα μέσα στὸ μυαλό μου.

ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Τάξις Α.' 6)ταξίου

Μὴ ἀνοιξιὰτικὴ ἐκδρομὴ

Πέρασαν πῶς οἱ πολλὲς βροχὲς καὶ τὰ χιόνια.

Ἡ γῆ φόρεσε τὸ καταπράσινο φόρεμα ποὺ τῆς ἔφερε ἡ ἀνοιξίς, κενημένη με πολὺχρωμα λουλούδια. Μὴ τέτοια ἡμέρα ἐπῆγα με τοὺς γονεῖς μου μὴ ἐκδρομὴ σὲ ἕνα πευκοφυτευμένο μέρος. Ἐκεῖ ἦταν καὶ μὴ βουσοῦλα με κρύο καὶ γάργαρο νερό.

Πρωτὴ πρωτὴ ξεκινήσαμε καὶ πῆγαμε τὰ σακκούλια μας γεμάτοι χαρὰ καὶ τὸ πρωτὸν ἀεράκι δρόσε τὰ πρόσωπά μας. Τὰ ἀγριολούλουδα καὶ τὰ ἀγριόχορτα σκέπαζαν τὴν κάθε γωνιά τῆς γῆς.

Παντοῦ μᾶς καλοσῶριζε τὸ χαμομήλι καὶ τὸ θυμάρι μᾶς ἔστειλε τὴν ὠραία μυρωδιά του.

Φθάσαμε στὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἐγὼ με τὸν ἀδελφὸ μου τρέχαμε χαρούμενοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Τὰ πουλάκια ἔδιναν τὴν πρωτὴν συναυλία. Ἀπὸ παντοῦ ἀκούες γλυκὰ κελιδήματα καὶ μάλιστα σὲ διαφόρους τόνους.

Τὶ ὁμορφα ποὺ ἦταν ἐκεῖ πέρα. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ καθῆσω πάντα ἐκεῖ στὰ ὠραία δένδρα καὶ τὰ χαρούμενα πουλιά! Μὰ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνῃ στὴ δύση.

Πῆγαμε κ' ἐμεῖς τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ καὶ κατευχαριστήμενοι φθάσαμε στὸ σπίτι μας.

ΕΛΕΝΗ Γ. ΚΕΚΟΤ
Τάξις Α.' 6)ταξίου

Προετοιμασίες γιὰ τὸ Πάσχα

Με μεγάλη χαρὰ περιμένω ποτε θάρη ἡ Λαμπρὴ με τὰ κόκκινα αὐτὰ καὶ με τὰ κουλούρια.

Γιὰ τὸ Πάσχα ἀγοράσαμε ἄσπρα παπούτσια καὶ φόρεμα. Τώρα ἡ μαμά ἐτοιμάζει τὸ σπῖτι γιὰ τὴν Λαμπρὴ.

Τὴν παραμονὴ πηγαίνομε στὴν ἐκκλησίαν.

Τώρα ἀγοράζουμε καὶ λαμπάδες γιὰ νὰ τίς ἔχομε ἐτοιμὲς γιὰ τὴν Λαμπρὴ.

Βικτωρία Τσίκου
Τάξις Α.' Ἐξισταξίου

ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

Στις 22 'Απριλίου συμπληρώθηκαν 65 χρόνια από το θάνατο του γλυκού και πονεμένου τραγουδιστή του χωριού και της στάνης, αὐτοῦ ὁ ὁποῖος ἐτραγουδῆσε ὅσο κανεῖς ἄλλος τὰ λεβέντικα βουνά και τὴν ζωὴν τῆς υπαίθρου, τοῦ ἡπειρώτου ποιητοῦ Κώστα Κρυστάλλη.

Γεννήθηκε στὸ Συρράκο τῆς Ἠπείρου τὸ 1868. Ὅταν ἀκόμη ἦταν μαθητὴς στὴ Ζωσιμαία Σχολὴ τῶν Ἰωαννίνων ἔγραψε τὸ φλογερὸ πατριωτικὸ ποίημα «Αἱ σκιαί τοῦ Ἀδου». Τὸν καιρὸ αὐτὸ ὅμως ἡ Ἠπειρος ἦταν σκλαβωμένη γι' αὐτὸ καὶ οἱ Τοῦρκοι καταδιώξαν τὸ νεαρὸ ποιητὴ.

Ἔτσι ὁ Κρυστάλλης ἀναγκάστηκε νὰ ἀφήσῃ τὸ Ἠπειρωτικὸ ἔδαφος καὶ νὰ ζητήσῃ ἄσυλο στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ δροήθηκε μόνος καὶ ἀπροστάτευτος καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἐργασθῇ σκληρὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσει. Ἐργάσθηκε σὰν στοιχειοθέτης σὲ τυπογραφεῖα καὶ σὲ ἄλλες χειρωνακτικὰς ἐργασίας. Ὅταν δὲν εἶχε ἐργασία πῆγαινε στὴν Πεντέ-

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΣΤΑΤΡΑΪΤΟ

Ἀπὸ μικρὸ κι ἀπ' ἄφαντο πουλάκι, σταυραῖτέ μου, παίρνεις κορμί μὲ τὸν καιρὸ καὶ δύναμη κι ἀγέρα καὶ ἀπλώνεις πῆγες τὰ φτερά καὶ πιδάμεις τὰ νύχια καὶ μὲς στὰ σύγνεφα πετᾷς, μὲς στὰ βουνὰ ἀνεμίζεις' φωλιάζεις μὲς στὰ κράκονα, συνομίλῃς μὲ τ' ἄστρα, μὲ τὴν θρονιὴ ἐρωτεύεσαι κι ἀπιδρομάς καὶ παίζεις μὲ τ' ἄγρια ἀστροπέλεκτα καὶ βασιλιά σὲ κράζουν τοῦ κάμπου τὰ πετούμενα καὶ τοῦ βουνοῦ οἱ πετρίτσες.

Ἔτσι ἐγεννήθηκε μικρὸς κι ὁ πόθος μου στὰ στήθη κι ἀπ' ἄφαντο κι ἀπ' ἄπλερο πουλάκι, σταυραῖτέ μου, μεγάλωσε, πῆρε φτερά, πῆρε κορμί καὶ νύχια καὶ μοῦ ματώνει τὴν καρδιά, τὰ σωθικά μου σκίζει' κ' ἔγινε τώρα ὁ πόθος μου αἰτός, στοιχειὸ καὶ δράκος κ' ἐφώλιασε βαθιὰ-βαδιὰ μὲς στ' ἄσφαρο κορμί μου καὶ τρώει καρφὰ τὰ σπλάχνα μου, κονφοβοσκάει τὴ νιότη.

Μπεζέρισα νὰ περπατῶ στοῦ κάμπου τὰ λιοδόρια, θέλω τ' ἀνήλου ν' ἀνεβῶ ν' ἀράξω θέλω, αὐτὲ μου, μὲς στὴν παλιά μου κατοικιά, στὴν πρώτη τῆ φωλιά μου, θέλω ν' ἀράξω στὰ βουνά, θέλω νὰ ζῶ μ' ἑσένα. Θέλω τ' ἀνήμερο καρπὶ, τ' ἀρκουδι, τὸ πλατόνι, καθημερνὴ μου κι ἀκριβὴ νὰ τὰ' χω συντροφιά μου.

λη, ὅπου ἐκεῖ, ἀναπνέοντας τὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς ἐνοσταλγοῦσε τὰ χρόνια ποὺ ἔζησε στὴν Πατρίδα του. Μόνη εὐχαρίστησι ἔνοιωθε στὴν μελέτη καὶ στὸ γράψιμο ποιημάτων. Τότε ἔγραψε πολλὰ θαυμάσια ποιήματα, τὰ ὁποῖα θὰ μείνουν ἀξέχαστα. Ὁ Κρυστάλλης ἔγραψε καὶ ὠραῖα διηγήματα. Μὰ κείνα ποὺ κάνουν τὸν ἡπειρώτη ποιητὴ ξεχωριστὸ καὶ προσθέτουν ἕναν νέο τόνο στὴν νεοελληνικὴ ποίησι εἶναι οἱ ποιητικὲς συλλογές του τὰ «Ἀγροτικά» καὶ ὁ «Τραγουδιστὴς τοῦ Χωριοῦ καὶ τῆς στάνης». Οἱ πολλὲς περιπέτειες ὅμως καὶ ἡ βασανισμένη ζωὴ του ἐμάραν τὴ νιότη του. Ἀρρωσταίνει βαρεῖα ἀπὸ φυματίωσι, ποὺ στὸ τέλος τὸν ὀδηγεῖ στὸν τάφο. Ὁ Κρυστάλλης ἀρρωστος, μὴ μπορῶντας πιά νὰ ἐργασθῇ, γυρίζει στὴν Ἠπειρο τὸ ἔτος 1894. Στις 22 ὅμως τοῦ Ἀπριλίου πεθαίνει στὸ πατρίο χωμα σὲ ἡλικία 28 ἐτῶν. Ὁ κάμπος τὸν ἔφαγε, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος προφήτεψε στὸ ὠραιότατο ποίημά του ὁ «Σταυραῖτός», ποὺ ἀξίζει νὰ τὸ διαβάσετε:

Κάθε βραδυῖα, κάθε αὐγὴ, θέλω τὸ κρὺ τ' ἀγέρι νὰ ῥοχέται ἀπὸ τὴν λαγκαδιά, σὰν μάννα, σὰν ἀδερφί, νὰ μοῦ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά καὶ τ' ἀνοιχτά μου στήθη.

Θέλω ἡ θουσοῦλα, ἡ ρεματιά, παλιὲς γλυκειὲς μου ἀγάπες, νὰ μοῦ προσφέρουν γιαντινὸ τ' ἀθάνατα νερά τους. Θέλω τοῦ λόγγου τὰ πουλιά μὲ τὸν κελαϊδισμό τους νὰ μὲ κοιμίζουν τὸ βραδύ, νὰ μὲ ξυπνοῦν τὸ τάχυν. Καὶ θέλω νὰ ἔχω στρώμα μου, νὰ ἔχω καὶ σκέπασμά μου τὸ καλοκαίρι τὰ κλαδιά καὶ τὸν χειμὼν τὰ χιόνια. Κλωνάρια ἀπ' ἀγριοπρίναρα, φουρκάλες ἀπὸ ἐλάτια θέλω νὰ στρώνω στοιβανιὲς κι ἀπάνου νὰ πλαγιάζω, ν' ἀκούω τὸν ἦχο τῆς βροχῆς καὶ νὰ γλυκοκοιμῆμαι.

Ἀπὸ ἡμερόδενδρον, αὐτὲ, θέλω νὰ τρώω βαλάνια, θέλω νὰ τρώω τυρί ἀλαφιῶ καὶ γάλα ἀπ' ἄγριο γίδι. Θέλω ν' ἀκούω τριγύρω μου πεῦκα κι ἔξω νὰ σκοοῦζον, θέλω νὰ περπατῶ γκρεμούς, ραϊδιὰ, ψηλὰ στεφάνια, θέλω κρεμῶμενα νερά δεξιά ξεροβιά νὰ βλέπω. Θέλω ν' ἀκούω τὰ νύχια σου νὰ τὰ τροχᾷς στὰ βράχια, ν' ἀκούω τὴν ἄγρια σου κραυγὴ, τὸν ἴσιον σου νὰ βλέπω.

Θέλω, μὰ δὲν ἔχω φτερά, δὲν ἔχω κλαπατάρια καὶ τυραννίμαι καὶ πονῶ καὶ σπῆμαι νύχτα μέρα. Παρακαλῶ σε, σταυραῖτέ, γιὰ χαμηλώσου ὀλίγο

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΜΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΙΝΑΣ

Ὁ Γεώργιος Σίνας, ὁ μέγας εὐεργέτης τοῦ ἔθνους, γεννήθηκε τὸ 1783 καὶ πέθανε τὸ 1856. Ὁ πατέρας του Σίμων ἦτο ἑλληνοῦς ἀπὸ τὴν Μοσχόπολι τῆς Βορείου Ἠπείρου. Διδάχθηκε στὴ Βιέννη τὰ σπουδαιότερα μαθήματα ποὺ τοῦ χρειαζόνταν γιὰ τὸ ἐμπόριο καὶ βοηθοῦσε πολλὸν τὸν πατέρα του, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένος ἐκεῖ. Μὲ τὸ ἐμπόριο αὐξήσαν τὴν περιουσία των καὶ κινούσαν μεγάλα ἐργοστάσια ἀπὸ βαμβάκι.

Μὲ τὸν πλοῦτο καὶ τὶς γνώσεις των βοήθησαν πολλὸν στὴν οἰκονομικὴ ἀνοδο τῆς Αὐστρίας. Ὁ Γεώργιος Σίνας εἶναι καὶ ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Αὐστρίας τῆς ὁποίας ἔγινε καὶ διευθυντής. Ἰδρύσε πολλὰς ἀσφαιστικὰς ἐταιρεῖες καὶ ἡ Αὐστρία, δίως Ἑλλήνες. Τόση ἐκτίμησι ἔ-

ἔξ αἰτίας τοῦ Γεωργίου Σίνα ἀπέκτησε οἰκονομικὴ φήμη καὶ τραβήξε πολλοὺς ἐμπόρους καὶ ἑ-

τρεψε ὁ ἐμπορικὸς κόσμος τῆς γῶρας αὐτῆς στὸ Σίνα ὥστε τὸν ἐξέλεξεν ἱσὸβιο πρόεδρο τοῦ Σωματείου των

Εἰς τὴν Αὐστρίαν ἔκανε πολλὰ ἔργα καὶ δαπάνησε γι' αὐτὸ 500.000 ἀγγλικὰς λίρες. Δὲν ἐλησμόνησε ὅμως καὶ τὴν πατρίδα του Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὸ 1834 ἦταν γενικός πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος καὶ διέθεσε μεγάλα χρηματικά ποσὰ γιὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα. Βοήθησε τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἱδρύσε πάνω στὸ λόφο τῶν Μουσῶν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ ἀστεροσκοπεῖον. Κατὰ τὴν θεμελίωσίν του ὁ Βασιλεὺς Ὁθων τοῦ ἀπένευμε παράσημο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΙΝΑΣ

ΚΩΝ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΣΤ' 4)ταξίου

Μιά ἀνοιξιὰτικὴ ἐπίσκεψι στὸ δάσος

Πρωτὶ πρωτὶ μαζί μὲ τοὺς γονεῖς μου, ἀπεφασίσαμε νὰ πᾶμε ἐκδρομὴ. Πήγαμε στὸ δροσερὸ δάσος ποὺ μᾶς δίνει τὴν υγεία. Τὶ ὠραῖα ποὺ ἦταν ἐκεῖ! Τὰ πουλιά πετοῦσαν ἀπὸ δένδρον σὲ δένδρον καὶ τρα-

καὶ δῶς' μου τὲς φτερούγες σου καὶ [πάρε με μαζί σου πάρε με πάνω στὰ βουνά, τί θὰ μὲ [φάνῃ ὁ κάμπος!

Τὰ Γιάννινα τίμησαν στὶς 31 Μαΐου ἑ. ἔ. τὸν πονεμένο Ἠπειρώτη ποιητὴ στήνοντας τὴν προτομή του στὸ «Ἀλσος».

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΒΑΚΟΛΑΣ

ΣΤ' τάξις 6)ταξίου

γουδοῦσαν τοὺς ὠραίους καὶ μελωδικοὺς σκοποὺς των. Ὁ ἥλιος, τὸ χρυσόμαλλο παλληκάρι ἔστειλε τὶς λαμπερές, χρυσὲς καὶ ὁμορφες κόρες του νὰ ξεστάγουν ὅλη τὴ γῆ. Καθήσαμε στὸ δροσερὸ καὶ παχὺ χορταράκι γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε λίγο. Τὰ ἀγριοσκίουδα ἔχυναν παντοῦ τὶς γλυκεῖς μυρουδιές των. Τὸ γλυκὸ ἀεράκι, μὲ κοίμησε μὲ τὸ ὁμορφο τραγουδάκι του σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε. «Κοιμήσου καλὸ μου κοριτσάκι. Κοιμήσου ἐπάνω στὸ καταπράσινο χαλὶ τῆς Ἀνοίξεως». Πολλὰ καὶ ὠραῖα ὄνειρα εἶδα ἀλλὰ τὸ ὠραιότερο καὶ καλύτερο ἦταν τὸ ἔξῃς:

Βρισκόμουνα μέσα στὸ δάσος,

Ἡ βασίλισσα, ἡ πεντάμορφη ἀνοιξὶς τότε μοῦ εἶπε:

«Τὶ κάθεσαι Λενίτσα; Τρέξε γρήγορα νὰ εἰδοποιήσῃς καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὅτι ἦλθε ἡ ἀνοιξὶς».

Ἀλλὰ διὰ μᾶς ἀπὸ μὴ φασαρία ποὺ ἔγινε ἔπλητσα καὶ ἄφησα τὸ ὠραῖο αὐτὸ ὄνειρο στὴ μέση.

Ὅταν πιά ὁ ἥλιος πῆγε νὰ δύσῃ καὶ νὰ κορυφθῇ πίσω ἀπὸ τὰ βουνά ξεκινήσαμε νὰ φύγουμε. Θέλω, ὦ πόσο λαγταρῶ, νὰ βοήσκωμ πάντα στὸ ὁμορφο δάσος. Νὰ ἀπολαμβάνω πάντοτε τὸ γλυκὸ καὶ δροσερὸ ἀεράκι του.

ΕΛΕΝΗ ΚΗΤΤΑ

Δ' τάξις 6)ταξίου

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

ΑΡΤΑ, Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΑΤΟΥ

Οι ρόδες του αυτοκινήτου κυλούν γρήγορα—γρήγορα στον ασφαλτοστρωμένο δρόμο που απλώνεται σαν πελώριο φίδι μπροστά μας.

Πηγαίνουμε μια ανοιξιάτικη εκδρομή στην Άρτα, την παλιά πρωτεύουσα του Δεσποτάτου της Ήπειρου, μια πόλι πολύ θρυλική!

Κατά τη διαδρομή μας μās συντρόφευε παντού ο ποταμός Λούρος με το δροσερό κελάρημά του. Όσο προχωρούμε πύο κάτω βλέπουμε τὰ χρυσοκίτρινα πορτοκάλια νὰ κρέμονται από τούς καταπράσινους πολυελαίους.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν φόντο ξεπροβάλλει ἡ Άρτα, πόλις Μεσαιωνική, περίφημη τὸν 13ον αἰῶνα, πὸν ἦταν πρωτεύουσα τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ήπειρου.

Περνοῦμε τὸν Άραχθo, πὸν χωρίζει τὴ θρυλικὴ πόλι σὲ δ'ο τιμήματα πάνω σὲ μιά καινούργια τσιμεντένια γέφυρα κοντὰ στὸ παλαιό, θρυλικὸ γεφύρι πὸν γάοισε στὴν Άρτα μεγάλο θρόλο. Εἶναι ἓνα μνημεῖο ἀρχιτεκτονικῆς πὸν κτίστηκε — ἀγνωστον εἶναι πότε— ἀπὸ 1300 μαστόρους καὶ μαθητευομένους. Κι' ἐπειδὴ κατὰ τὸ θρόλο

αἰῶνα ἐπὶ Κομνηνῶν. Τὸ κτίσιμό της, τὸ θαυμάσιο Βυζαντινὸ τῆς σχέδιο, ἡ θαυμασία ἀρχιτεκτονικὴ μαρτυροῦν τὴν παλαιὰ τῆς δόξα.

Υπάρχουν πολλὲς ὥραιες ἐκκλησίες καθὼς καὶ ὥραια κτίρια. Εἶναι πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ Άρτης καὶ συγκεντρώνει πολλὲς ὑπὴ-

Η ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΙΣΣΑ

Ἄν καὶ σώζονται πολὺ λίγες εἰκόνες μὲ ψηφιδωτὰ ἔνεκα τῆς Τουρκοκρατίας ἐντούτοις σὲ ἀφή-

ρεσίες.

Γύρω τῆς ὑπάρχουν πολλὲς ἱστορικὲς τοποθεσίες. Γι' αὐτὸ πολλοὶ τουρίσται τὴν ἐπισκέπτονται εἴτε γιὰ νὰ θαυμάσουν τὰ ἱστορικὰ τῆς μέρη, εἴτε γιὰ τὸ ὥραιο κλίμα τῆς εἴτε τὸ θρυλικὸ γεφύρι πὸν σὰν διαμάντια συνδυάζονται μὲ τὴν πολυκύμαντὴ ἱστορία τῆς Άρτας.

ΑΓΓΛΑ-Ι-ΤΣΑ ΣΑΡΡΑ

Τάξις ΣΤ' ἑξαταξίου

Ἡ Κεντρικὴ πλατεῖα μας

Στὰ Γιάννενα εἶναι πολλὲς πλατεῖες. Ἡ πύο κεντρικὴ καὶ ἡ πύο μεγάλη εἶναι αὐτὴ πὸν συναντοῦμε πρῶτὴ κατεβαίνοντας πρὸς τὴ λίμνη.

Σ' αὐτὴ τὴν πλατεῖα ἐπὶ ἡγὰ πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ.

Γύρω τῆς ὑπάρχουν πολλὰ καὶ ὥραια κτίρια. Τὸ πύο μεγάλο εἶναι τὸ Διοικητήριον. Ἄλλὰ ἐκεῖνο πὸν συμπαθῶ πύο πολλὸ εἶναι τὸ Στρατηγεῖο. Γιατὶ κάθε πρῶτ καὶ κάθε βράδυ ἀνεβάζουν τὴ Γαλανόλευκη σημαία μας μὲ μουσικὲς καὶ τύμπανα καὶ ὅσοι βρίσκονται ἐκεῖ σηκώνονται ὄρθιοι γιὰ νὰ δείξουν τὸ σεβασμὸ τούς.

Ἐμπρὸς στὸ κτίριο αὐτὸ τὸ

Μία ἀποψὶς τῆς Άρτης

χρειάστηκε ἀνθρωποθύσια εἶναι τὸ στοιχειωμένο γεφύρι.

Συνεχίζουμε τὴν πορεία μας στὸ κέντρον τῆς Άρτας. Βλέπουμε τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Παρηγορητίσσης, ἓνα ἀνεκτίμητο διαμάντι πὸν στολίζει τὴν ἱστορία τοῦ ἐνδόξου Δεσποτάτου τῆς Ήπειρου. Βρίσκεται περίπου στὴ Δ. πλευρὰ τῆς πόλεως ἀπέναντι ἀπ' τὸ θρυλικὸ γεφύρι.

Κτίστηκε περίπου τὸν 12—13

νουν νὰ καταλάβῃ τὸ ἀφθαστο μεγαλεῖο τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ καθεὶς μὲν ἐξοστατικός, γεμάτος ὄνειρα, φαντασία, βλέποντας τὴν εἰκόνα τοῦ Παντοκράτορος στὸ μεσαῖο θόλο.

Στὴν Άρτα σώζονται πολλὰ θρησκευτικὰ κειμήλια, σπουδαιότερο τῶν ὁποίων εἶναι τὰ ἅγια λείψανα τῆς Ἁγίας Θεοδώρας τῆς Λαοκρατοῦσας πὸν εὑρίσκονται σὲ μιά πολὺτιμη κάσση.

Ἐνα ὄνειρο

Ἄ! Ἄ! Ἄ! Χασμουριέμαι. Τὰ μάτια μου βαθαίνουν. Ὁ ὕπνος μὲ τὰ ἄσπρα του πέπλα ἐρχεται νὰ μὲ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Τώρα βρίσκομαι στὴν Ἡγουμενίτσα. Τὸ φέριμπότι ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ. Πηδῶ κι' ἐγὼ μέσα καὶ δυνάμω ὥρες ἀργότερα βρίσκομαι στὴν Κέρκυρα. Περνῶ ἀπὸ τὰ στενὰ καντούνια τῆς ἀγορᾶς καὶ φθάνω ἀπὸ κέντρον τῆς πόλεως. Μοῦ κάνουν ἐντύπωσι τὰ ψηλὰ στίβια τῆς. Μόνο τὰ κανάλια καὶ οἱ γόνδολες λείπουν ἀπ' αὐτὴ τὴ Βενετσιάνικη πόλιν.

Μπαίνω στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ ἀσπάζομαι τὸν τάφο τοῦ Ἀγίου. Παίρνω τὸ λεωφορεῖο γιὰ νὰ πάω στὸ Ἀχιλλεῖο. Ἡ διαδρομὴ ἦτο πολὺ ὥραια. Μέσα στὰ λιβάδια πὸν ἦσαν σὰν χαλιὰ οἱ παπαροῦνες σκόρπιζαν σὰν κέντημα τὸ κόκκινὸ τούς χρῶμα. Σὲ λίγο φθάσαμε. Τὸ πρῶτο ἀγάλμα πὸν εἶδαμε στὸν κῆπο ἦτο ἓνα μικρὸ παιδάκι, μὲ σκουτσέζικο σκούφο στὸ κεφάλι. Ἀνεβήκαμε τὴ σκάλα καὶ μπήκαμε στὸ κτίριο. Θαυμάσαμε τὰ διάφορα ἀγάλματα καὶ ἦγχαμε στὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου. Εἶδαμε τὸ ἀγάλμα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τὶς ἐννέα Μούσες. Μετὰ πήγαμε ἐκεῖ πὸν ἔκανε τὸ μπάνιο τῆς ἡ βασίλισσα Ἑλισάβετ. Μετὰ φύγαμε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦγχα στὸ γραφικὸ Ποντικονήσι. Ἀνεβήκαμε στὸ θῆραμα Κανόνι καὶ περάσαμε μέσα ἀπὸ τὰ πανὸ ψηλὰ δένδρα πὸν ἐξορῆσαν τὴ σκιά τούς στὸ μονοπάτι. Περάσαμε τὸ θαλάσσιο δρόμο καὶ φθάσαμε ἀπέναντι στὸ Πέραμα. Ἐκεῖ φάγαμε τσιμποῦρες. Μετὰ γυρίσαμε πάλι στὸ ξενοδοχεῖο.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐτοιμαστήκαμε γιὰ νὰ πάμε στὴν Παλιοκαστρίτσα.

Μὰ μόλις ξεκινήσαμε ἀκούστηκε ἔνας τρομερὸς κρότος. Εἶχα πέσει ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου.

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΑΜΠΑΣΙΚΑ

Δ' τάξις 6)ταξίου

1912 ὁ Τοῦρκος Στρατηγὸς ὁ Ἐσάτ—πασσᾶς παρέδωσε τὸ ξίφος του στὸ Διάδοχο Κωνσταντῖνο πὸν τὸν ἐνίκησε στὸ Μπιζάνι.

Πύο πέρα βρίσκεται τὸ ὥρολόγι τῆς πλατείας. Μπρὸς του ξαπλώνεται ἓνας ὥραιος κήπος. Καὶ τώρα τὴ θαυμάζω γιὰ τὰ ἡρωϊκὰ χρόνια πὸν ἔχει περάσει. Αὐτὴ εἶναι ἡ κεντρικὴ πλατεῖα.

ΑΘΑΝ. ΕΥ. ΦΑΚΑΤΣΕΛΗΣ

Γ' τάξις 6)ταξίου

Ἡ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων

Ἡ ὥραια πόλις τῶν Ἰωαννίνων ἔχει ὡς ὥραιότερο στολίδι τῆς τὴν πανέμορφη καὶ μαγευμένη λίμνη τῆς.

Χιλιάδες τουρίστες πὸν ἔρχονται μαγεύονται ἀπ' τὴν ομορφιά τῆς, ἀπ' τὸ μικρὸ καὶ δροσιστικὸ νησάκι μὲ τὰ πολλὰ μοναστήρια.

Σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ σκοτώθηκε ὁ τότε-ρανος Ἀλῆ Πασσᾶς.

Οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ φραζοῦνται τὰ ἀφθονὰ ψάρια τῆς, τὰ νοστιμώτατα χέλια τῆς καὶ τὶς καραβίδες.

Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ νησάκι εἶναι ἡ χρυστάλλινη πηγὴ Ντοραμπάτοβα μὲ τὰ κρύα νερά τῆς πὸν χύνονται στὴν λίμνη. Πρὸς τὸ βορειοδυτικὸ μέρος τῆς λίμνης εἶναι ἡ ὥραια τοποθεσία ἐλαιομυλοῦν δὲ πολλὲς κόσμος κάνει μπάνια γιὰ νὰ δροσισθῇ τὸ καλοκαίρι.

Αὐτικὰ βρίσκεται τὸ ἱστορικὸ μέρος «Κυρὰ Φροσύνη», ὅπου ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς ἐπνίξε τὴν κυρὰ Φροσύνη μὲ τὶς ἄλλες κοπέλλες.

Χάρης στὰ νερά τῆς λίμνης πολλοὶ ἄνθρωποι ζοῦν καλλιεργώντας λαχανοκήπους.

Μικρὲς βαρκούλες ἀρμενίζουν ἀπάνω στὰ γαληνεμένα νερά τῆς καὶ οἱ ψαράδες πιάνουν τὰ ψάρια τῆς.

Τὸ κῆμα τῆς στὴν ἀκρὴ χροσίζει σὰν νὰ πέφτουν χιλιάδες διαμάντια.

Τὸ βάθος τῆς λίμνης μας εἶναι περίπου δώδεκα μέτρα.

Τὸ φθινόπωρο ἔρχονται στὴν λίμνη μας καὶ πολλὲς ἀγροπάπιες, πὸν οἱ κνηγοὶ τὶς κνηγοῦν γιὰ τὸ νόστιμο κρέας τούς.

Αὐτὴ εἶναι ἡ γραφικώτατη λίμνη μας.

ΑΛΕΚΟΣ ΑΘ. ΑΛΙΕΤΣ

Γ' τάξις 6)ταξίου

Ἡ μέλισσα

Ἡ μέλισσα εἶναι χρήσιμη γιὰ τὴ μᾶς κάνει τὸ μέλι.

Ἡ μέλισσα ζουζουνίζει στὰ λουλούδια καὶ παίρνει τὴ γύρη.

Στὴν κυψέλη εἶναι οἱ ἐργάτριες, ἡ βασίλισσα καὶ οἱ κηφήνες. Ἡ μέλισσα κάνει τὸ κερί πὸν τὸ πάμε στὴν Παναγία.

Οἱ ἐργάτριες περιποιοῦνται τὴν κυψέλη.

ΑΘΗΝΑ ΚΟΝΟΣΚΟΤΒΑΡΟΥ

Τάξις Α' ἑξαταξίου

Οἱ γυμναστικὲς μας ἐπιδείξεις

Χθὲς κάναμε τὶς γυμναστικὲς μας ἐπιδείξεις. Ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Ἀκαδημίας παρήλασαν μπρο-

Στὸ ἐκκλησάκι τῆς «Ἁγίας Τριάδος»

Ἦταν μιά μέρα Μαγιάτικη ἡλιόλουστη καὶ δροσερή, γιὰντὸ οἱ δασκάλοι μας ἀποφάσισαν νὰ μᾶς πᾶνε τὴν Α' καὶ Β' 4)ταξίου στὸ ἐκκλησάκι τῆς Ἁγίας Τριάδος, πὸν εἶναι κτισμένο σὲ ἓνα δασάκι. Ξεκινήσαμε ἀπ' τὴν πόλιν μὲ φωνὲς καὶ χαρούμενα τραγούδια. Καθὼς προχωροῦσαμε ὅμως ὁ δρόμος ἦταν ἀνηφορικὸς, καὶ κουρασθήκαμε νὰ τραγουδάμε, καὶ σταματήσαμε γιὰ τὴ μᾶς πιανόταν ἡ ἀνάσα.

Ὅταν πληρώσαμε εἶδαμε τὸ ἐκκλησάκι χωμένο στὴν πρασιναδα. Τὸ σπιχαγαλίζαν τὰ πεῦκα. Τὶ ομορφὴ θέα πὸν εἶχε ἀπὸ κεῖ. Ἡ λίμνη ἀπλώνονταν καταγάλανη καὶ τὰ Γιάννινα μας σὰν δικέφαλος αὐτὸς δροσιζόταν στὰ νερά τῆς.

Μπήκαμε μέσα, ἀσπαστήκαμε τὶς ἐλκόνες καὶ προσευχηθήκαμε μυστικά. Ὁλοὶ μαζί ψάλλαμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Μὲ τὴν κυρὰ Ἀνδοῦλα ἀνάψαμε τὰ καντήλια καὶ σκουπίσαμε τὸ ἐκκλησάκι. Ἡ κυρία, διὰν τελειώσαμε τὶς δουλειὲς μᾶς ἀνέβασε στὸ καμπαναριὸ καὶ χτυπήσαμε τὴν καμπάνα. Ἦταν ὅλα πολὺ ὥραια. Μόνο πὸν ἔλειπε ὁ παπάς. Ὅτε-ρα μαζευνήκαμε παρὰ κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα καὶ εἴπαμε διάφορα ἀστεῖα.

Σὲ λίγο ἐπιστρέψαμε στὸ σχολεῖο μας τραγουδώντας. Πήραμε τὶς τσάντες μας καὶ δρόμο γιὰ τὰ στίβια μας... Αὐτὴ ἡ θαυμάσια ἐκδρομολα θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΗΤΑ

Β' 4)ταξίου

Ἡ μέλισσα

Ἡ μέλισσα μᾶς κάνει τὸ μέλι. Αὐτὴ ζῇ στὴν κυψέλη.

Πάει στὰ λουλούδια καὶ ρουφάει τὸ χυμό. Ἡ μέλισσα μᾶς δίνει τὸ μέλι γι' αὐτὸ εἶναι πολὺ χρήσιμη.

Ἡ μέλισσα πετάει στὸν ἀέρα, καὶ ὅσα παιδιά τὴν πειράζουν τὰ σπιμπίει.

ΦΑΙΔΩΝ ΜΑΡΝΕΛΗΣ

Τάξις Α' ἑξαταξίου

στὰ στοὺς ἐπισήμους. Ὅλοι μᾶς καταχειροκρότησαν. Μετὰ τοὺς σπουδαστὰς καὶ τὴν ἔκτῃ καὶ πέμπτῃ τάξῃ, κάναμε κι' ἐμεῖς τὰ παιγνιδάκια μας. Εἴχαμε μεγάλη ἐπιτυχία. Ἡ χαρὰ μου ἦταν ἀπεριγραπτή.

ΝΙΚΟΣ ΧΟΤΑΙΑΡΑΣ

Τάξις Α' ἑξαταξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ὁ τεμπέλης

Σήμερα ἡ κυρία μας μᾶς εἶπε μιὰ ὡραία ἱστορία.

Ἀκούστε την :

Μιά φορά κι ἔναν καιρὸ ἦταν ἕνα παιδί πού τὸν λέγανε Μίμη. Κάθε πρωτὸ τὸν φώναζε ἡ μητέρα του :

—Σήκω Μίμη.

—Ἀχ! μητέρα ἄφησέ με λίγο ἀκόμη κρυώνω!...

Τρόμαζε νὰ σηκωθῇ. Δὲν τὸν ἐνοιαζε ἂν πηγαίνει καλά στὰ μαθήματα ἢ ὄχι. Ὅταν μεγάλωσε ὁ πατέρας του τὸν ἐστεύε σὲ μιὰ Τράπεζα. Αὐτὸς πῆγαινε πάντα τελευταῖος καὶ σὲ κάτι διβλία πού εἶχαν ἐκεῖ ἔγραφε πάντα τελευταῖος τὸ ὄνομά του.

Ἐκάναν τὴν πρώτη ἡμέρα ὑπομονή. Τὴν δεύτερη, τὴν τρίτη, τὴν τέταρτη τὸν ἔδωξαν.

Ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του ἔκλαιγαν πολύ.

Μιά μέρα πῆγε σ' ἕνα καφενεῖο.

Ρώτησε τὸν καφεπώλη :

—Ποῦ εἶναι οἱ φίλοι μου;

Καὶ ὁ καφεπώλης τοῦ εἶπε:

—Τέτοια ὦρα, οἱ φίλοι σου δὲν ἐρχονται γιὰ νὰ διασκεδάσουν. Τώρα ἐργάζονται. Ἀπ' ἐκεῖ πῆγε στὴν ἐξοχή.

Ἐλθε ἀπὸ μακριὰ τὰ καταπράσινα χωράφια. Οἱ γεωργοὶ τὰ βοτάνιζαν. Τρέχει καὶ φθάνει ἐκεῖ.

Ἐκεῖ πού περπατοῦσε εἶδε δυὸ κοριτσάκια πού μάζευαν λουλούδια. Πῆγε καὶ τὰ ρώτησε :

—Τὶ θὰ τὰ κάνετε αὐτὰ τὰ λουλούδια πού μαζεύετε;

—Θὰ τὰ πωλήσουμε στὰ καφενεῖα καὶ θὰ πάρουμε λεφτὰ γιὰ νὰ ζήσουμε. Δὲν ἔχουμε οὔτε μάννα οὔτε πατέρα, εἰμαστε ὁρφανὰ. Τὸ ἕνα κορίτσι τὸν ρώτησε :

—Τὶ δουλειὰ κάνεις ἐσύ; Μὰ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του ντροπιασμένος.

Καὶ μονομιᾶς τρέχει γιὰ τὸ σπίτι του.

Πῆγε στὸ δωμάτιό του καὶ πῆρε ἕνα διβλίο ἐνὸς ποιητοῦ. Ἄνοιξε τὴν πρώτη σελίδα. Τὰ μάτια του πέσανε σὲ μιὰ πρόταση :

«Ὅποιος δουλεύει εἶναι ἄξιος γιὰ τὸ σπίτι του καὶ γιὰ τὴν Πατρίδα του. Ὅποιος ὅμως εἶναι τεμπέλης εἶναι ἀχρηστος σὲ ὅλους». Αὐτὸ τοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Τὸ καλοσάββατο καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ δουλέψῃ κι' αὐτὸς ὅπως οἱ ἄλλοι. Καὶ πραγματικὰ ἀπὸ τότε δούλευε πολύ, καὶ ἔγινε μεγάλος καὶ ἑκακουμένος. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε νὰ λέγῃ γι' αὐτὸν γιατί μαζί με τὴν

Βαφτίσια στὸ χωριό

Στὸ Μοναστήρι Σηπλαιωτίσης

Τὴν τρίτη μέρα τοῦ Πάσχα ἕνας παλιὸς στρατιώτης τοῦ πατέρα μᾶς κάλεσε στὸ χωριὸ του γιὰ νὰ βαφτίσουν με τὸ ἀγοράκι του. Ἐμεῖς δεχτήκαμε.

Τὸ πρωτὸ σὺς 10 ἦλθε ἡ κούρσα πού θὰ μᾶς πῆγαινε στὸ χωριὸ τοῦ Νάστου στὴν Πεδινὴ. Στὸ δρόμο εἶδαμε ἕνα σωρὸ γελᾶδια σκορπισμένα πού βοσκοῦσαν στὸν κάμπο. Μόλις φθάσαμε, ὁ Νάστος μᾶς πῆγε στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ εἶδαμε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ μωρό, ἕνα συμπαθητικὸ μελαχρινὸ ἀγοράκι ὡς ἔξ μηνῶν πού κοιμόνταν ἀμέριμνα.

Ὅταν ἐτοιμάστηκαν τὰ σχετικὰ μᾶς ὠδήγησαν στὴν ἐκκλησίᾳ. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση τὸ καμπαναριὸ τῆς πού δὲν ἔμοιαζε μὲ ὅσα ἔχω δεῖ ὡς τώρα. Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο ἦταν θαυμάσιο, κάτι πού οὔτε ἕνας ζωγράφος δὲν θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ καὶ νὰ εἰκονίσῃ. Στὴν κορυφὴ τοῦ καμπαναριοῦ οἱ πελαργοὶ ἔχαν χτίσει τὴ φωλιά τους καὶ μέσα στὴ φωλιά αὐτὴ εἶχαν κτίσει τὴς φωλιτσές τὰ σπουργιτάκια πού πέταγαν κάτω ἀπ' τὴν προστασία τῶν πελαργῶν χαροῖμενα καὶ ἑξοικιστά σὰν σπουργιτάκια πού εἶναι.

Ἦταν ἕνα εἶδος πολυκατοικίας νὰ πούμε ἢ πὺς πρωτότυπη καὶ χαριτωμένη πού μπορούσε νὰ σκεφθῇ κανεὶς. Τὰ βαφτίσια ἄρχισαν. Μαζεύτηκαν σχεδὸν ὅλα τὰ παιδιά τοῦ χωριοῦ. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες δὲν ἦσαν. Μόνο οἱ συγγενεῖς τοῦ παιδιοῦ. Ἦ ἐκκλησία ἦταν παλιὰ καὶ ἐτοιμόδρομη καὶ ἡ μάννα στενοχωρήθηκε πού εἶδε ὅτι οἱ τοῖχοι ἦσαν ἀσβεστωμένοι ἐνῶ κάτω ἀπ' τὴν ἀσβέστη διακρινόταν ἀγιογραφίες παλιές. Τὸ μωρὸ τὸ κράτησε ὁ ἀδελφός μου ὁ Γιώργης καὶ τὸ ὠνόμασε Δημήτριο.

Εἶναι τὸ πρῶτο παιδί πού βαπτίζει καὶ δὲν ἤξερε νὰ τὸ κρατᾷ. Ἦταν ἡσυχο καὶ οὔτε κἀν ἔκλαιγε. Μοιράσαμε τὰ μαρτυρικά στὰ παιδιά πού χάλαγαν τὸν κόσμο καὶ γυρίσαμε στὸ σπίτι τοῦ νεοφώτιστου ὅπου μᾶς περίμενε ἕνα ὀρεχτικὸ τραπέζι.

Ἦταν ὁμορφα πέρασα στὰ βαφτίσια τὴν τρίτη μέρα τοῦ Πάσχα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΑΤΣΙΛΑ

τάξις Δ' τετραταξίου

ὁρεξί πού εἶχε γιὰ δουλειὰ εἶχε καὶ χρυσὴ καρδιά!...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΣΟΥΡΗ

Β' 4)ξίου

Εἶναι Παρασκευή τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Βρίσκομαι στὸ χωριὸ μου τὸ Πάπιγκον, ὅπου ἔχουν τὸ ἔθιμο νὰ πηγαίνουν κάθε χρόνο σὰν σήμερα αὐτὸ πανηγύρι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τὸ ὁποῖον γίνεται στὸ μοναστήρι τῆς Σηπλαιωτίσης. Τὸ μοναστήρι αὐτὸ εἶναι κτισμένο κοντὰ στὸ Βοϊδομάτι σὲ ἕναν ἀπόκορμον βράχο καὶ κάτω κυλάει τὸ ποτάμι. Ἔτσι καὶ ἐγὼ μιὰ πού βρέθηκα εἰς τὸ Πάπιγκον τέτοιον καιρὸν ἀποφάσισα νὰ πάω εἰς τὸ μοναστήρι τῆς Σηπλαιωτίσης.

Πρωτὶ-πρωτὶ ἐκινήσαμε καὶ ἀφοῦ περάσαμε τὸν καρχαλιτὸ δρόμο τοῦ Πάπιγκον φθάσαμε εἰς τὸν Βοϊδομάτι. Ἐκεῖ τακτικά πηγαίνει καὶ φανεῖται ὁ Βασίλισσά μας. Σὲ λίγο φθάσαμε στὸν προορισμό μας. Κάτω ἀπὸ τοὺς σκιερούς πλατάνους γινόταν χαλαρὸς κύριος. Βιολιά, ντέφια, χοροὶ, γλέντια. Μετὰ ἐπῆγαμε στὸ ἔρημο πλέον ἄλλὰ μεγάλο μοναστήρι. Εἶναι παλιὸ κτισμένο πρὸ πολλῶν χρόνων. Ἐχει ἀρκετοὺς ξενώνας. Τὸ καμπαναριὸ του εἶναι στὸν πύργον βράχο. Ἀνέβηκα στὸ καμπαναριὸ γιὰ ν' ἀγγανέψω τὸν Βίκο, τὴν Ἀσπράδα, τὴν Γκαμήλα, τὰ γύρω χωριά, τὸ Πάπιγκον τὴν Ἀρίστη τὸ Βισαϊκὸ τὸν Ἀϊ-Μηνᾶ.

Ἡ χαρά μου ἦταν μεγάλη. Χτύπησα λίγο τὸ μικρὸ καμπανάκι τοῦ μοναστηριοῦ. Ὁ ἦχος του ἦτο διαπεραστικὸς καὶ δυνατὸς καὶ τὸν ἀντιλάλῃσαν οἱ γύρω κορφές. Κατέβηκα καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ ἐκκλησάκι τοῦ μοναστηριοῦ ὅπου τελοῦνταν ἡ Θεία Λειτουργία. Μὰ δὲν ἐκάρησα ἐκεῖ πολλὴ ὦρα, γιατί ἤθελα νὰ περιεργασθῶ καὶ νὰ ἰδῶ ὅλο τὸ μοναστήρι. Ὁ περίβολός του εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος, κλεισμένος δὲ μὲ ἕνα ὄχι καὶ πολλὴ ψηλὴ στηθαῖο. Ἀπὸ τὴν δεξιά μεριὰ τοῦ μοναστηριοῦ ὑπάρχει ἕνας κοινὸς χώρος κλεισμένος καὶ αὐτὸς μὲ ἕνα στηθαῖο. Ἐπλησίασα τὸ στηθαῖο. Κοιτάζω κάτω ἀνέποπτος καὶ τί νὰ ἰδῶ! Κάτω ἀπὸ τὸ στηθαῖο ἦταν ἕνας βαθὺς γκαρμὸς καὶ σὺς οἴξες τοῦ γκαρμὸς κυλοῦσε γλήγορα-γλήγορα ὁ παραπόταμος τοῦ Βοϊδομάτι λὲς καὶ τὸν κυνηγοῦσαν. Ἀφοῦ εἶδα καὶ γινώρισα καλά τὸ μοναστήρι τῆς Σηπλαιωτίσης ἐπῆγα κάτω εἰς τοὺς σκιερούς πλατάνους ὅπου πολλὸς κόσμος γλεντοῦσε.

Ἦτσι πέρασε πολὺ εὐχάριστα αὐτὴ τὴ ἡμέρα.

Καὶ τοῦ χρόνου λοιπὸν!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Στ' 4)ξίου

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΡΟΔΟΣ, ΤΟ ΣΜΑΡΑΓΔΕΝΙΟ ΝΗΣΙ

Παίρνω τὴν πέννα μου νὰ σᾶς γράψω τούτῃ τὴν ἔκθεσιν γιὰ τὸ νησί μου, τὴν Ρόδο.

Ὅλοι σας ἔχετε ἀκούσει γιὰ τὸ σμαραγδένιο αὐτὸ νησί πού βρίσκεται στὰ νότια - ἀνατολικά τῆς Ἑλλάδος, τὸ πολίτιμο αὐτὸ διαμάντι τοῦ Αἰγαίου, τὴν ὡραία Ρόδο. Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς χρόνους γνωρίζομε τὴν δόξα τῆς, τοὺς σοφοὺς πού ἐγέννησε καὶ τοὺς ἥρωες πού ἀνέδειξε.

Μπροστὰ στὴν φαντασίᾳ μας θὰ μείνῃ πάντα ἀσβεσθὴ ἡ μορφὴ τοῦ τεραστίου ἀγάλματος τοῦ Κολοσσοῦ. Ναί, καὶ τώρα ἡ φήμη τῆς ἔχει ἀπλωθῇ παντοῦ, σ' ὅλο τὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ χιλιάδες τουρίστες ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἐρχονται κάθε καλοκαίρι νὰ θαυμάσουν τὴς ἀσύγκριτες φυσικὲς ὁμορφιές, τοῦ ἑκαουστοῦ αὐτοῦ νησιοῦ. Τὶ ἀγαλλίασι νοιώθει κανεὶς μόλις ἀντικρύσῃ ἀπὸ τὸ καράβι τὸ γραφικὸ λιμανάκι τῆς Ρόδου!

Προχωρώντας βλέπει γύρω τὰ ὡραία σπίτια, τὸν καθαρόν καὶ δειντοστοιχισμένον δρόμον του, καὶ ὅλο θαυμάζει. Κάθε σπίτι, κάθε δέντρο, κάθε πέτρα, κάθε λουλούδι, εἶναι κι' ἕνα ἀπ' τὰ πολυτίμα στολίδια τοῦ νησιοῦ μᾶς κι' ὅποιος τὰ βλέπει νομίζει πὺς πίνει ἀπ' τὸ ποτήρι τῆς εὐτυχίας.

Εἰς τὰ προάστια τῆς πόλεως βρίσκεται τὸ μαγευτικὸ Ροδίνι, μὲ τὴς γραφικὲς λιμνοῦλες καὶ τὸ εὐχάριστο γοῶμα τῶν πλατάνων. Δεξιά καὶ ἀριστερὰ τὰ πωλάκια κελαηδοῦνε κι' οἱ πεταλοῦδες κάνουν συνομιλίαν μὲ τὰ κίτρινα νούφαρα.

Ὁ Φιλέων... ἕνα ἀρχαῖοτατο μοναστήρι, εἶναι πλησίον τοῦ χωριοῦ Τριάντα. Ἡ γλυκερὰ θεὰ ἡλεκτρίζει τοὺς ἑόνους μαζί με τὴν εὐχάριστη ὁσμὴ τῶν κυπαρισσῶν.

Σὲ μιὰ παραλιακὴ ἀκτὴ εὐρίσκονται τὰ Νερά τῆς Καλλιθέας μὲ τὰ λαιματικά λουτρά τῆς.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὴς Πεταλοῦδες ἕνα ἑξαιρετικὸ ποίτι τῆς Ρόδου μας.

Τὰ νερὰ τοῦτον ἔδω κι' ἐκεῖ δουλητικά, κελαοῦντας τὸν γλυκὸ σκοπὸ τους. Τὸ πᾶσινο γοῶμα τῶν δένδρων, οἱ ξύλινες γεφυροῦλες, σοῦ δημιουργοῦν μιὰ ἀνέλπιστη χαρά. Τὰ μάτια σου ἑκαυροῦνται ἀντικρύζοντας ὅλα αὐτά.

Κατὰ τὸν Αὔγουστο χιλιάδες, πολυχρώμες καὶ ριγωτὲς πεταλοῦδες μὲ κόκκινο, καφέ καὶ κίτρινο χρώμα, πετοῦν καὶ σκεπάζουν σὰν σύννεφα τὰ ψηλὰ δένδρα. Βλέπεις - βλέπεις καὶ δὲν ἔχεις κουράγιον νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν σωστὸ αὐτὸν παράδεισον. Εἰς τὸ κέντρο τῆς Νή-

Μὰ εἶναι τόσο ὑπέροχο καὶ ἀπαραίτητο αὐτὸ τὸ ταξίδι;

Μὰ βέβαια, διότι ἡ Ρόδος μας εἶναι ἕνα φωτεινὸ ἀστέρι. Μιὰ ματιὰ μόνον ἂν ρίξετε στὸ ἀριστοῦργημα τῶν Ἱπποτῶν, τὸ Καστέλλο, πού εὐρίσκεται μέσα στὴν πόλιν, τὸ πανάρχαιο Στάδιο, τὸ πλοῖσιον

Ὁ δρόμος τῶν Ἱπποτῶν τῆς Ρόδου

σου εἶναι ἡ ἀρχαία Λίνδος μὲ τὴν ἐνδοξὸν ἀκρόπολιν τῆς. Ὅσα κι' ἂν σᾶς γράψω εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς παραστήσω τὸ ἔξοχο αὐτὸ νησί.

Λαμποκοπᾷ τὸ διαμάντι μας καὶ στέλλει τὴς ἀκτίνες του σ' ὅλο τὸν κόσμο, κι' ὁ καθένας ποθεῖ νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ, νὰ γνωρίσῃ τὴς ἀπαράμιλλες ὁμορφιὰς του.

Μουσεῖο μας καὶ τόσα ἄλλα θὰ μείνετε κατενθουσιασμένοι.

Μόνον ἂν ἔλθετε στὸ νησί μας θὰ πεισθῇτε στὰ λόγια μου, καὶ θὰ μοῦ πῆτε ὅτι ἔγω πάρα πολὺ μεγάλο δίκαιο, ὥστε νὰ ἐπαινώ τόσο πολὺ τὸ νησί μου.

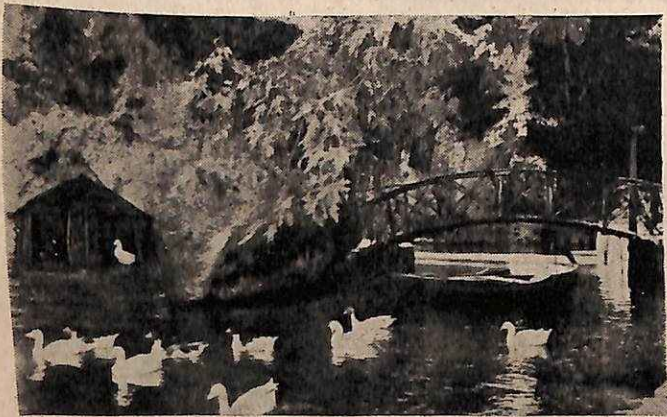
ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

Μαθήτρια τῶν Προτύπων τῆς Παιδ. Ἀκαδημίας Ρόδου

Μία επίσκεψις στο Ροδίσι

Ἡ ἐπίσκεψις στὸ Ροδίσι εἶναι μιὰ πραγματικὴ ἀπόλαυσις, γιατί τὸ ὁμορφο αὐτὸ καὶ κοσμοξαν-σμένο πάρκο εἶναι σὰν ἓνα κομμά-τι παραδείσου στὴ γῆ. Ἡ μαγεία

ἀλλὰ καὶ καφετὲρ ἀκτίνες τοῦ φλογεροῦ οὐρανόου βασιλιά, κου-ρασθήκαμε καὶ καθίσουμε σ' ἓνα πέτρινο παγκάκι ὅπου ἀπολαύσαμε τὸ μαγευτικὸ θέαμα τοῦ δάσους. Ἐκεῖ μπροστά μας ἦταν ἡ λίμνη μὲ τὰ νούφαρα ποὺ τὰ ὠραία χρώ-ματά τους τραβοῦσαν σὰ μαγνήτες

Ρόδος: Τὸ Ροδίσι

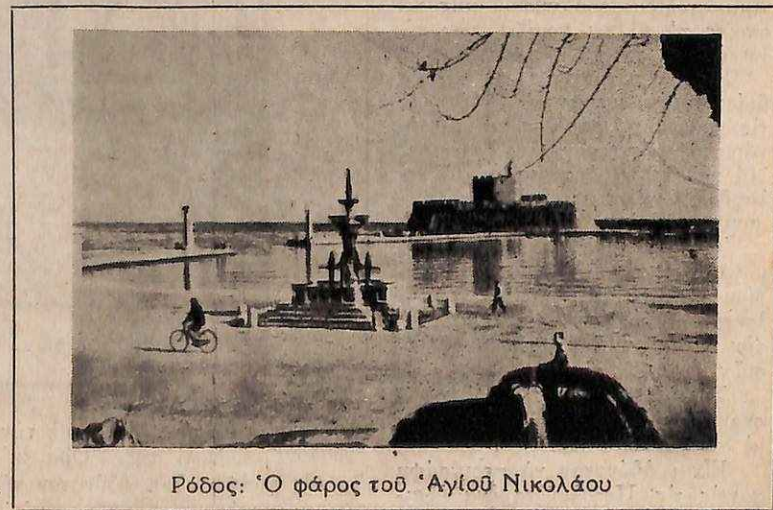
τοῦ εἶναι ἀφάνταστη κυρίως τὴν αὐγὴ καὶ προπαντὸς τὴν ὥρα ποὺ ὁ «χρυσὸς βασιλιάς» παρουσιάζει τὸ μεγαλοπρεπέστατο ἄρμα του ἀ-πὸ τὴν χρυσοροδόβινη ἀνατολή.

Ἐνα πρωῒνὸ ἦταν ποὺ ἔκανα τὴν πρώτη μου γνωριμία μὲ τὸ ὠ-ραῖο αὐτὸ πάρκο. Μοῦ φάνηκε πὼς ἔβλεπα ὄνειρο. Δὲν μπορούσαν τὰ δικτάχρονα ματάκια μου νὰ πιστέ-ψουν, πὼς ὑπάρχουν τόσο ὠραία τοπία στὴ γῆ. Θαμπώθηκα ἀπὸ τὴν ὁμορφιά του, καὶ ἔτρεγα ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ δάσος, σὰν πε-ταλούδα. Ὅλα μοῦ φαινόταν ὠ-ραῖα. Τὰ δυὸ «παράκινα λιοντά-ρια» τοῦ στὴν εἴσοδο μοῦ ἔκαναν τὴν ἐντύπωση δυὸ αὐστηρῶν φρου-ρῶν ποὺ φύλαγαν τὴν πύλη τοῦ «Παραδείσου» γιὰ νὰ ἀπαγορεύ-ουν τὴν εἴσοδο στοὺς ἀμαρτωλοὺς. Τὰ πολύχρωμα παπαγάλια καὶ τὰ περήφανα παγώνια τοῦ καθὼς καὶ τ' ἄλλα ἐξωτικά πουλιά ποὺ εἶδα μέσα ἔδιναν μιὰ εὐθυμὴ καὶ πολὺ γαρωπὴ ὅψι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πάρκου. Πιο κάτω μιὰ βρυ-σούλα κυλοῦσε τὰ «ἀργαῖα νερά» τῆς σ' ἓνα μικρὸ καὶ χαριτωμένο αὐλάκι.

Γυρίζοντας ἀπὸ μονοπάτι σὲ μονοπάτι ἀνάμεσα στὰ πρασι-νόφυλλα δένδρα, ποὺ μὲ τὴν ὁλό-σια καὶ ὀνιχλὴ κορμοστασιά τους μᾶς προστάτευαν ἀπὸ τὴν χρυσὴ

τὴν πολύχρωμη πεταλούδες καὶ σχηματίζουν μιὰ ἀπερίγραπτη ἁρ-μονία χρωμάτων.

Ἀλλὰ καὶ τὸ νυστήριο τῆς νύ-κτας μέσα σ' αὐτὸ τὸ πάρκο δίνει

Ρόδος: Ὁ φάρος τοῦ Ἀγίου Νικολάου

ἓνα θέλητρο ὄνειρευτὸ. Πρὸ παν-τὸς ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι φεγγα-ρόλουστος καὶ ξάστερος ὁπότε οἱ ἀσημένιες ἀκτίνες μὲ τὴν ὠχρὴν λάμψιν τους σχηματίζουν μέσα στὴς φυλλωσιὲς τῶν δένδρων φαν-

ταστικὰ σχήματα γεμάτα μυστή-ριο.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ δώσω μιὰ ὁλοκληρωμένη εἰκόνα τοῦ ὠραίου αὐτοῦ δάσους ὅπου φύσις καὶ τέ-χνη ἐργάσθηκαν γιὰ νὰ κάνουν τὰ κάλλη του ἀσύγκριτα, διότι γιὰ τὴν περιγραφή του, χρειάζεται δυ-νατὴ παρατηρητικότητα καὶ ἐκφρα-στικότητα ποὺ δὲν ἔχω.

ΦΑΝΗ Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Μαθήτρια τῆς Στ' τάξεως τοῦ
πρωτοῦ τοῦ Παιδ. Ἀκαδη-
μίας Ρόδου

Στὸν «Προφήτη Ἡλία»

Χαράματα!.. Ἐνα αὐτοκίνητο γεμά-το κόσμο ξεκινᾷ μιὰ αὐγουστιᾶτικὴ μέ-ρα γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς τό-σες ὁμορφες τοποθεσίεες τῆς Ρόδου. Βρί-σκομαι καὶ γὼ μέσα στὴν συντροφιά αὐ-τὴ καὶ μέσα μου ἀναρωτιέμαι πότε ἐ-πιτέλους θὰ βρεθῶ στὸ δροσμένο σημεῖο γιὰ νὰ μπορέσω μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ μὲ φωνὲς καὶ τραγοῦδια νὰ ξεχνῶ καὶ νὰ χαρῶ τὴς ὁμορφίεες τῆς φύσεως.

Ἡ διαδρομὴ εἶναι μακρινή. Ἐνας ὁμορφος φιδίσιος δρόμος ποὺ προχωρεῖ πλάι-πλάι μὲ τὴν γαλάζια θάλασσα εἶ-ναι ἡ ἀρχὴ τῆς διαδρομῆς μας.

Τότερα χάθηκαν οἱ γαλανὲς ἀκρο-γαλιὲς γιὰ νὰ φανθοῦν μερυστὰς μᾶς τὰ κάτασπρα σπιτάκια τῶν χωριῶν. Οἱ μαγευτικὲς τοποθεσίεες διαδέχονται ἡ

Οἱ γυμναστικές μας ἐπιδείξεις

Ἀπὸ ἡμέρες ἐτοιμαζόμαστε γιὰ τὴς γυμναστικὲς μας ἐπιδείξεις. Μὲ τὴ λαχτάρα περιμέναμε τὴν ἡμέρα αὐτή!...

Ἐφτάσε ἐπὶ τέλος ἡ Κυριακή. Τὸ ἀπόγευμα στὴς 4 ἡ ὥρα, συγ-κεντρωθήκαμε ὅλα τὰ παιδιὰ, στὸ σχολεῖο. Ἐτοιμάσαμε τὴς τριάδες μᾶς καὶ καμαρωτὰ - καμαρωτὰ, ξε-κινήσαμε.

Μπροστὰ μας βάδιζαν δύο τριά-δες, μὲ παιδιὰ τῆς ἑκτης καὶ τὸν σηματοφόρο τοῦ σχολείου μᾶς ποὺ κρατοῦσε τὴ γαλανὴ σημαία μας.

Ὅταν φτάσαμε στὸ στάδιο, ἡ φιλαρμονικὴ ἤπηκε μπροστὰ καὶ παίζοντας ἓνα ὠραῖο ἐμβατήριον ἄρχισε ἡ παρέλαση. Ὅλα τὰ παι-διὰ βαδίζαμε μὲ πολὺ καμάρι.

Κάτω ἀπὸ τὴς κερχίδες ἦταν ἡ θέσῃ τῶν ἐπισήμων· μόλις φθάσαμε στὸ σημεῖο αὐτὸ, γυρίσαμε ὅλα τὰ παιδιὰ τὸ κεφάλι, δεξιά.

Ἐπάνω στὴς κερχίδες ἦταν καθι-σμένοι οἱ γονεῖς μᾶς, ποὺ μᾶς πα-ρακολουθοῦσαν μὲ συγκίνηση.

Ὅταν τελείωσε ἡ παρέλαση, ἄρχισαν αἱ ἀσκήσεις τῶν ἄλλων τά-ξεων.

Σὲ λίγο ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ μᾶς. Πολὺ χαριτωμένα γυμναστήκαμε τραγουδώντας δυνατὰ τὸ τραγου-δάκι μᾶς καὶ παίξαμε τὸ παιγνι-δάκι μᾶς μὲ ἐπιτυχία. Ἀπὸ τὴς ἐ-πιδείξεις μᾶς εὐχαριστήκαμε πολὺ.

Καὶ τοῦ γρόνου.
25 Μαΐου 1959
ΒΑΣΙΛΙΚΟΤΑ ΔΗΜΟΓΚΙΝΗ
Βα τάξις 6)ξίου

Οἱ πυγολαμπίδες

Προχθὲς τὸ βράδυ καθόμασταν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς μου σ' ἓνα πεζούλι. Ἐνα παιδὶ φώναξε τότε:

— Παιδιά, πιάνουμε πυγολαμπί-δες.

— Ναί: φωνάξαμε ὅλοι καὶ τρέ-ξαμε πρὸς ἓνα γκρεμισμένο σπιτί.

Μόλις πηγάκαμε μέσα εἶδαμε 3 πυγολαμπίδες ποὺ πετοῦσαν στὸν ἀέρα. Ὁμίσαμε τότε ὅλοι νὰ τὴς πιάσουμε. Ἀλλὰ ἦμασταν πολλὰ παιδιὰ καὶ μιὰ ἔπιασε ἓνα παιδί καὶ τὴς ἄλλες δύο τὴς σκοτώσαμε. Τότε συμφωνήσαμε ὅτι πιάνουμε νὰ τὴς δίνουμε σ' ἓνα παιδί νὰ τὴς κρατᾷ καὶ στὸ τέλος νὰ τὴς μοι-ραστοῦμε. Χωριστήκαμε σὲ δύο ὁ-μάδες καὶ ξεκινήσαμε. Ἐγὼ μὲ τὴν ὁμάδα μου πηγάκαμε σὲ μιὰ λακ

Στὴ γιορτὴ
τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς

Τὴν Παρασκευὴ μετὰ τὸ Πά-σχα ἦταν ἡ γιορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Γιῶρταζε ἡ ἐκκλησία ποὺ εἶναι ἔξω κοντὰ στὸ βουναλάκι ποὺ λέ-γεται Περίβλεπτος. Μαζεύτηκε ἐ-κεῖ κόσμος πολὺς, γιατί ἦταν καλὴ ἡμέρα. Ἦταν σὰν πανηγύρι! Ἐ-μεῖς πηγάκαμε πρώτα στὴν ἐκκλησία.

Ὅταν τελείωσε βγήκαμε ἔξω. Κά-ναμε ἓναν περίπατο στὰ πεῦκα. Τότερα κατεβήκαμε ἐκεῖ ποὺ στα-ματᾶνε τ' αὐτοκίνητα. Μπήκαμε στὸ ἀστικὸ καὶ γυρίσαμε εὐχαρι-στημένοι στὸ σπιτί μᾶς νὰ φᾶμε.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΤΑΝΗΣ
Μαθητὴς Α' 4)ξίου

Ὁ κήπος μου

Ὁ κήπος μου τώρα τὴν "Ανοι-ξη, εἶναι καταπράσινος ἀπὸ τὴν πρασινάδα. Ἐχει καὶ τὰ ὠραία λουλουδάκια ποὺ τὸν στολίζουν πολ-λὸ ὠραῖα. Τὰ ὠραία αὐτὰ λουλού-δια τὰ περιποιεῖται ἡ μαμά μου.

Τώρα ἀνθίζουν καὶ τὰ ὠραία τριαντάφυλλα καὶ τὸν στολίζουν περισσότερο.

Οἱ ὠραῖες παπαρόνες μοῦ κά-νουν τὸν κήπο σὰν κόκκινο χαλί.

Γιάννινα 12 Ἰουνίου 1959
ΘΩΜΑΣ Ε. ΠΑΝΤΕΛΗΣ
τάξις Α' 6)ξίου

κούβα ὅπου εἶχε πολλὲς. Ἐγὼ μ' ἓνα παιδί κατεβήκαμε κάτω καὶ πιάσαμε πολλὲς. Ἐκεῖ ποὺ κινήγα-γα μιὰ βρεθήκαμε μπροστὰ μου ἓνας

τενεκές. Στραβοπάτησα κι' ἔπεσα.

Ἐκεῖ ἦταν μιὰ τσουνίδα καὶ γρα-τσουνίστηκε, καὶ τὰ πόδια μου πο-νοῦσαν. Τότερα ὅμως μοῦ πέρασε.

Πιάσαμε 32 πυγολαμπίδες καὶ με-τὰ τρέξαμε νὰ συναντήσουμε τὴν ἄλλη ὁμάδα. Αὐτοὶ εἶχαν πιάσει 28.

Τότερα ὅμως τὴς ἀφήσαμε ἐ-λεύθερες. Καὶ εὐχαριστήμενοι πῆ-γαμε στὰ σπιτία μᾶς.

ΘΩΜΑΣ Β. ΚΑΡΚΑΜΠΟΤΝΑΣ

τάξις Δ' 4)ξίου

Ἡ γιορτὴ τοῦ Θωμᾶ στὸν Ἀγιο
Νικόλαο τῶν Ἀρμελοκήπων

Σήμερα εἶναι ἡ γιορτὴ τοῦ Θω-μᾶ. Γιῶρτάστηκε στὴν ἐξοχικὴ ἐκ-κλησία τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Πῆ-γα κι ἐγὼ μὲ τὴ θεία μου καὶ τὴ γιαγιά μου. Φιλήσαμε τὴν εἰκόνα καὶ ἀνάψαμε κεράκι. Πολλὲς κό-σμος πῆγαινε καὶ ἐρχόταν! Δὲν μπορούσαμε νὰ περάσωμε. Τὰ γύ-ρω χωράφια καὶ τὰ λειβάδια ἦταν γεμάτα λουλούδια, παπαρόνες, μᾶϊδες... Τί εὐνάοιστα ἦταν!

ΑΓΝΗ ΓΑΛΙΤΣΗ
Μαθήτρια Α' 4)ταξίου

Πηγαίνομε στὸ χωριό μας

Σήμερα ξυπνήσαμε στὴς 4 ἡ ὥ-ρα καὶ ἐτοιμαστήκαμε νὰ τὸ χω-ριό. Σὲ λίγο ἦρθε ἡ θεία μου καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου. Ξεκινήσαμε γιὰ τὸ χωριό. Στὸ δρόμο ποὺ προχω-ροῦσαμε μὲ τὴν κούρα βλεπάμε λουλούδια καὶ τὴν πράσινη κούρ-σα. Φθάσαμε στὸ χωριό μᾶς ποὺ μᾶς φάνηκε πολὺ ὠραῖο. Πῆγαμε στὴν ἐκκλησία στὸν Ἀγιο Γεώρ-γιο. Τὸ βράδυ γυρίσαμε χαρούμε-νοι ἀπὸ τὸ ὁμορφο χωριό μᾶς.

ΚΩΝ(ΤΙΝΟΣ) ΣΟΤΡΕΛΗΣ
Μαθητὴς Α' 4)ταξίου

Ἡ καλοκαιρινὴ βροχή

Νάτην σήμερα ἔπεσε ἀπαλὴ - ἀ-παλὴ ἡ καλοκαιρινὴ βροχή! Καὶ πόσο διψοῦσαν τὰ λουλούδια μᾶς καὶ ὅλα τὰ φυτά!

Τώρα δροσίστηκαν καὶ ἔγιναν ζωηρά. Τί εὐεργετικὴ εἶναι ἡ κα-λοκαιρινὴ βροχή! Ὅλα τὰ δυναμώ-νει! Ὅλα τὰ ὀφείλει.

Ὁ καλὸς Θεὸς ἄς τὴ ρίχνῃ τα-κτικὰ τώρα τὸ καλοκαίρι.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΦΡΑΝΤΖΙΟΣ
Μαθητὴς Α' 4)ταξίου

Ὁ κήπος μου

Στὸν κήπο μου ἔχω τριαντάφυλ-λα καὶ πανσέδες.

Ἀπὸ τὸν κήπο μου ἔκοψα ἓνα τριαντάφυλλο καὶ τὸ μύρισα.

Ἡ τριαντάφυλλο ποὺ ἔχω στὸν κήπο μου εἶναι γεμάτη τριαντά-φυλλα.

Οἱ τριαντάφυλλοι στολίζουν τὸ σπιτί μᾶς.

Τοὺς πανσέδες τοὺς ἔχουμε σὲ γλαστράκια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ

Α' 6)ταξίου

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΑΣ ΔΙΚΑΙΩΝΟΝΤΑΙ

Η ΚΥΠΡΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ!

Χρόνια και χρόνια λαχταράς
Κύπρο την ώρα τῆς χαράς
πού κοντά μας θὰ σὲ φέρῃ
τῆς ἐλευθερίας τ' ἀγέρι.

Τὸ τραγούδι αὐτὸ τὸ τραγου-
δούσαμε σὲ κάθε σχολικὴ μας γιορ-
τῇ καὶ μιὰ εὐχὴ σὲ τέλος ἀπ' τὴν
καρδιά μας ἐκφράσαμε: Νὰ δοῦμε
τὴν Κύπρο μας ἐλεύθερη! Πόσα
καὶ πόσα χρόνια ἡ Κύπρος τὸ ὁ-
μορφο νησί βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ
τὴν ἀγκαλιὰ -- Μάννας τῆς Ἑλ-

τεριά τους. Καὶ πάντα θροντοφώ-
νασαν: «Ἐλευθερία ἢ θάνατος».

Ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ
γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ, μὲ τὴν ἴδια
φλόγα στὴν καρδιά δομοῦσαν κι'

Πάντα ἄφοβοι οἱ Κύπριοι! Ὁ
πόθος γιὰ τὴ λευτεριά τοὺς ἐδιω-
χνε κάθε φόβο! Κι' ὅλοι τοὺς ἄν-
δρες καὶ γυναῖκες, ἀνέδει-

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος

λάδος καὶ ποθοῦσε τῆς λευτεριᾶς
τ' ἀγέρι!

Αὐτὸ τὸ νησί πὺν τὰ βουνὰ καὶ
τὰ λαγκάδια του μοσχοβολοῦν Ἑλ-
λάδα, ἦταν κομμάτι τῆς δοξασι-
νης Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας
μας καὶ τὸ ἄρπαξαν οἱ ἰσχυροὶ ὁ-
ταν σκλάβωσαν καὶ τὴν ἄλλη Ἑλ-
λάδα. Ὅσοι ἀπὸ χρόνια σὰν νὰ
ἦταν παιχιδάκι, τὸ πῶλῃσαν
στοὺς Ἀγγλοὺς τὸ 1878.

Ἡ Κύπρος μας πόσα καὶ πόσα
δὲν τράβηξε σκλαβωμένη! Κρεμά-
λες, σκοτωμοὺς, φυλακές. Καὶ ὁ-
μως! Ποτὲ δὲν γονάτισε!

Ποτὲ δὲν ἄπλωσε τὰ δεμένα,
ἀδύνατα κοκκαλιάρικα χέρια τῆς
νὰ πῇ στοὺς ἐχθροὺς «παραδίνο-
μαί!».

Οἱ Κύπριοι ἀδελφοί μας μὲ
μιὰ ψυχὴ, μὲ μιὰ καρδιά, μ' ἓνα
μόνο σκοπὸ μοχθοῦσαν γιὰ τὴν λευ-

ἐπεφταν χτυπημένα ἀπὸ τὰ βόλια ἥρωες.
τοῦ ἐχθροῦ.

Πόσες ἐπικίνδυνες ἀποστολὲς
ἀνέλαβαν!

Μέσα ἀπ' ὅλους τοὺς Κ.π.ρ.οὺς

ἀγωνιστὰς δυὸ μορφὲς ξεχωρίζουν.

Ἡ πρώτη εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκο-

Ὁ θρυλικὸς Διγενὴς στὸ κρησφύγετό του στὴν Κύπρο,
ἀπὸ τὸ ὁποῖο διηύθυνε τὴν ἐπιχειρήσεις τῆς Ε.Ο.Κ.Α.

πος Μακάριος.

Ἀκόμη καὶ στὴν ἐξορία πὺν
βρισκόταν δὲν ἔχασε τὴν ἐλπίδα
πὺς ἡ Κύπρος ἡ ἀγαπημένη του
πατρίδα θὰ ἐλευθερωθῇ!

Πάντα ὁ νοῦς του ἔτρεχε σ' αὐ-
τὴ.

Καὶ πάντα ἔλεγε: «Ἡ ἐλευθε-
ρία εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ».

Ἀλλὰ κι' ἄλλη μιὰ ἡρωϊκὴ
μορφὴ ξεχωρίζει μέσα στὰ ἄγρια
βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια.

Εἶναι ὁ θρυλικὸς Διγενὴς! Πό-
σα καὶ πόσα δὲ μιλάει στὶς καρ-
διές μας αὐτὸ τὸ ὄνομα!

—Ἐμεῖς θὰ σᾶς πολεμήσωμε
μὲ τὴν σφενδόνα καὶ τὴν ψυχὴ
τοῦ Δαυτῶ, φώναζε στοὺς κατα-
κτητὰς.

Στὴν Κύπρο μὲ τὸ Διγενὴ καὶ
τὰ παλληκάρια του ξανάζησε τὸ
21.

Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου ἐπανα-
λήφθηκε μέσα στὰ μπουντρούμια
πού εἶχαν κλεισμένες τὶς Κυπριο-
τοπούλες.

Ὁ δρόμος πὺν διάλεξαν οἱ ἀ-
δελφοί μας γιὰ νὰ ἀποκτήσουν
τὴν ἐλευθερία τους, ἦταν σπαρμέ-
νος μὲ θυσιὲς καὶ αἵματα. Ἐτοῖ
δὲν ἔφθασαν ὅλοι στὴν κορφή.
Πολλοὶ ἔπεσαν. Οἱ ἄλλοι στάθη-
καν καταματωμένοι καὶ χτύπησαν
τὴν καμπάνα τῆς λευτεριᾶς. Ὅ-
ψωσαν τὴν γαλανόλευκὴ σημαία
κι' ἀναψαν ἓνα κερί γιὰ ἐκείνους
πού ἔλειπαν.

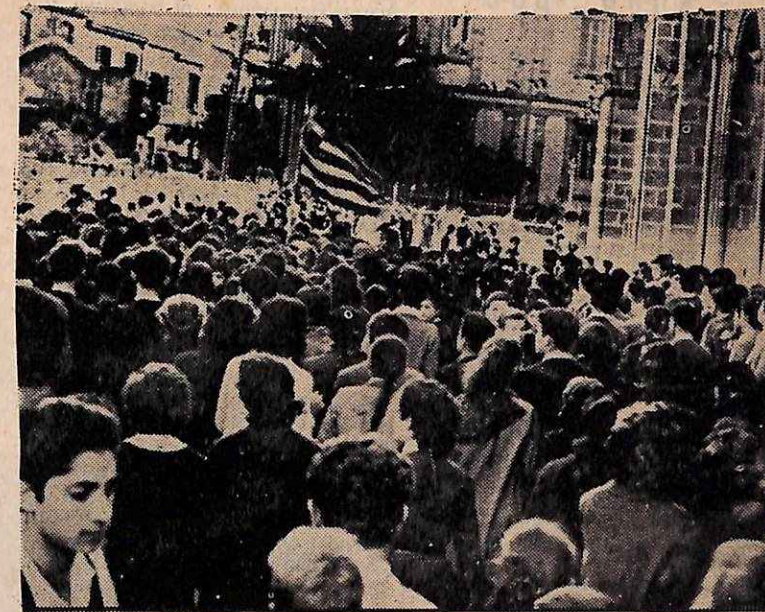
Καὶ τώρα πιά ἡ Κύπρος, τὸ

ὁμορφο ξακουσμένο καὶ χιλιотра-
γουδισμένο νησί ἀναπνέει ἐλεύθερο
ἀέρα.

Ὡ! τί μεγάλη χαρὰ πὺν νοιώ-

τικο οὐρανό.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἄς χορέ-
ψουν, ἄς γιυπήσουν οἱ καμπάνες!
Ἡ Κύπρος ἀναστήθηκε. Ἡ Κῶ-

Κύπριοι μαθηταὶ σὲ μιὰ διαδήλωσή τους στὴ Λευκωσία,
διὰν ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν ἐλευθερία τους

θω!

Ἡ Κύπρος ἐλεύθερη. Χαρήτε
βουνά, χαρήτε λαγκάδια, χαρήτε
πουλιὰ στὸν καταγάλανο ἀνοιξιά-

προς ἐλευθερώθηκε.

MARIA BAKKA

Τάξις Ε' 4)ξίου

Ἐνα εὐχάριστο γεγονὸς τῆς ζωῆς μου

Τὸ ἡμερολόγιο λέγει 3 Ἰουλίου 1958.

Ἡ νύκτα εἶναι ἀστροφώτιστη καὶ
τὸ αὐτοκίνητό μου, μέσα σὲ ὁποῖο εἶ-
μαστε οἱ γονεῖς μου καὶ ἐγὼ, σκίζει
γοργὰ τὸ δρόμο τοῦ Τερροῦ καὶ προ-
χωρεῖ ὁλοταχὺς γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τὸ
μεσημέρι σταματήσαμε σὲ Ἀντίφριο.
Ἐκεῖ ἀπὸ φάγαμε νοστιμιότατα ψαρά-
κια, μίχραμε σὲ φέρον-μπὸτ καὶ ἐγῆ-
καμε σὲ Ρίο.

Ἀκολουθήσαμε τὸν παραλιακὸ δρό-
μο τῆς Πελοποννήσου. Περᾶσαμε ἀνά-
μεσα ἀπὸ λεμονοπορτοκαλλιές πὺν μᾶς
χάριζαν τὸ ἀρώμα τους. Σταματήσαμε
σὲ Ἀίγιον.

Στὴ μέση τῆς πλατείας εἶναι 12
θρόνους πὺν χθόνων συνεχῶς ἀφθονοῦν

κοντάλλινα νερά. Εἶδαμε τὰ ἐρείπια
τῆς ἀρχαίας Κορίνθου καὶ σ' ὅλη σχε-
δὸν τὴν Πελοπόννησο πολλὰ ἀμπελῖα
καὶ ὁπωροφόρα δένδρα.

Μόλις νύχτωσε, νὰ ὁ Ἰσθμὸς τῆς
Κορίνθου προβάλλει μπρὸς μας, φωτι-
σμένος σὰν ἓνα σωστὸ πανόραμα. Τὸν
περάσαμε καὶ βρεθᾶμε ἀπὸ λίγο ἀντικρύ-
σαμε τὸ Λοιτῶν. Ἡ νύκτα ἄπλωσε
πέρα γιὰ πέρα τὰ μαῦρα τῆς πέλας καὶ
σὲ λίγο βυθισμένη σὲν ὕπνῳ, ἀκούω
τὴ φωνὴ τῆς μητέρας μου:

—Ξύπνα παιδί μου, ξύπνα φθάσα-
με στὴν Ἀθήνα.

Ὡ! ἡ ὁμορφὴ προπεύουσα τῆς πα-
τρίδος μου!

Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου πὺν μὲ ἀ-
ξίωσες νὰ γνωρίσω τὴν πολυθρόνη
Ἀθήνα μας.

Τὰ φῶτα πλημμυρίζουν τοὺς δρό-
μους, χιλιάδες αὐτοκίνητα διεσταρῶ-
νουν, κοῦρσες, τραμ καὶ ὄρατα τρέ-
λεν-μπᾶς. Μεγάλα καὶ ὄρατα κτίρια
τὴ στολίζουν, πλατεῖες καὶ πάρκα μὲ

ὁμορφα λουλούδια.

Κατευθυνθήκαμε σὲ σάτι τοῦ δείου
μου σὲ Ψυχικό. Ἐκεῖ μᾶς δέχθηκαν
μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ μᾶς φιλοξένησαν
τὶς λίγες μέρες πὺν μένουμε στὴν Ἀ-
θήνα.

Γυρίσαμε καὶ εἶδαμε σχεδὸν ὅλα τὰ
ἀξιοθέατα τῶν Ἀθηνῶν, τὸ Λυκαβηττό,
τὰ ἐρείπια τοῦ Παρθενῶνα, τοῦ Ἑρε-
χθεῖου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπόλλωνος Νίκης
καὶ τὰ Προπύλαια. Στὸς πρόποδες τῆς
Ἀκροπόλεως, εἶδα τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρ-
χαίου θεάτρου τοῦ Διονυσίου καὶ τοῦ
Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, τὸ λόφο τοῦ
Φιλοπάππου, στὶς στήλες τοῦ Ὀλυμπίου
Λιός, τὸ Βασιλικὸ κῆπο, τὸ Ζάππειο,
τὸ Πανεπιστήμιο καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ξαναγύρισα στὰ Γιάννενα ἄλλη μιὰ
τέτοια ἀστροφώτιστη νύκτα, μὲ ἐντυπώ-
σεις πὺν θὰ μείνουν ἀλησμόνητες σ' ὁ-
λὴ μου τὴ ζωὴ.

ΕΠΗ ΓΕΝΝΑΣΙΟΥ

Ε' τάξις 6)ξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ο κήπος μου

"Αχ!... Τι ώραία πού μυρίζει αυτό το λουλούδι. Ξεφανίζω σήμερα, το πρωί μόλις σηκώθηκα, και κατέβηκα στον κήπο μου. Πάω λίγο παρά πέρα και φθάνω σε μια ήμερη τριανταφυλλιά. Κόβω ένα τριαντάφυλλο και το μυρίζω. Μύριξε πάρα πολύ ώραία γι' αυτό κι' ή μαμά μου τ'ό μαζεύει και βγάζει, το ροδόεντρο το οποίο χρησιμοποιούμε σε διάφορα γλυκίσματα κ.λπ.

Σε μια στιγμή το μάτι μου έπεσε επάνω σε μια μικρή τριανταφυλλιά πεσμένη από τη βροχή.

Μόλις την είδα την λυπήθηκα πάρα πολύ την καίμενη. Μου φάνηκε σαν να μου έλεγε:

—Παιδάκι μου σε παρακαλώ τοποθέτησε με λίγο καλύτερα. Έγώ σ'όσο να κατάλαβα τα λόγια της έτρεξα πήρα το σκαλιστήρι, ένα ξύλο και μια κλωστή χονδρή και έτρεξα να περιποιηθώ την μικρή τριανταφυλλιά. Την σκάλισα, της έβαλα το ξύλο και έδεσα το ξύλο και την τριανταφυλλιά μαζί για να μη ξαναπέσει. "Ώστερα μάζεψα ένα μπουκέτο από διάφορα λουλούδια, έκοψα και τριαντάφυλλο και έτρεξα μέσα. Έβαλα το μπουκέτο με τα λουλούδια στο ανθογιάλι πήρα ύστερα το τριαντάφυλλο μαζί μου και κάθησα να γράψω τα μαθήματά μου.

ΣΤΑΤΡΟΣ ΚΕΚΕΣΗΣ
Α' τάξης 4)ξίου

Η λίμνη μας

Μια από τις λίμνες της Ελλάδος μας είναι και η λίμνη των Ιωαννίνων.

Σχεδόν σε όλη την έκταση δεξιά της απλώνεται η πόλη των Ιωαννίνων.

Γύρω— γύρω έχει άλλα διάφορα χωριά. Στη μέση της λίμνης μας βρίσκεται το γραφικό νησάκι της, πού λάμπει από καθαριότητα και νοικοκυροσύνη.

Οι κάτοικοι του είναι φτωχοί. Η μόνη τους ασχολία είναι το ψάρεμα στη λίμνη και η κατασκευή των ψαθών, από το καλάμι πού έχει η λίμνη στις όχθες της.

Η λίμνη μας έμεινε ιστορική από τους χρόνους της τουρκοκρατίας όταν τύραννος των Ιωαννίνων ήταν ο 'Αλή—Πασσάς.

Τότε μέσα στα βαθιά νερά της είχε πνίξει την κυρά—Φροσύνη.

Στα νερά της λίμνης μας ζούνε δύο ειδών ψάρια: οι κυπρίνοι και οι δρομύτσες και τα ονομαστά χέλια της.

Στην παραλία είναι καφενεδάκια πού το καλοκαίρι απολαμβάνουν οι Γιαννιώτες την δροσιά της λίμνης μας. Το καλοκαίρι οι βενζίνες πηγαίνονται στα νερά της κουβαλώντας ανθρώπους.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ
Τάξης Γ' 6)ταξίου

Συντροφιά με την κλώσσα μου

Κάθε πρωί πηγαίνω στην αυλή μου και βλέπω την κλώσσα μου.

Αυτή έρχεται μπροστά μου με τα πουλάκια της. Κλού—κλού τα φωνάζει κι' αυτά της απαντούν τσίου—τσίου. Μου φαίνεται ότι μου λένε: «Λίτσα ρίξε μας λίγα ψιχουλά να φάμε!». Έγώ τους κάνω το χατίρι.

ΛΙΤΣΑ ΣΙΑΜΟΠΟΥΛΟΥ
Μαθήτρια Α' 4)ξίου

Ο τυφλός στη γωνιά του δρόμου

Στην γωνιά του σπιτιού μας στο πεζοδρόμιο κάθεται ένας γέρος τυφλός. Μπροστά του έχει ένα πιτάκι. Δεν έχει μάτια ο δύστυχος, είναι τυφλός. Κόσμος πολλές περνάει απ' εκεί και με λυπητερή φωνή του ζητάει βοήθεια. Πολλοί τον λυπούνται. Σταματούν, τον έλεούν και παίρνουν από τον τυφλό γέρο πολλές ευχές.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΡΩΜΑΝΕΛΗ
Μαθήτρια Α' 4)ξίου

Μια όμορφη Κυριακή

Χθές την Κυριακή περάσαμε πολύ ώραία!

Πήγαμε μαζί με τον μπαμπά μου και την μαμά μου μια ώραία εκδρομή.

Στους κάμπους απλώνονταν ασπροντυμένες μαργαρίτες και κατακόκκινες παπαρούνες!

Τα σπαρτά ήταν καταπράσινα. Κι' ανάμεσα τους μέλιτσες δούζαν στα λουλούδια. Χαρούμενη εποχή ή άνοιξη για τους ανθρώπους, για τα ζώα, για τα φυτά, για όλα...

ΑΝΝΑ ΚΟΤΡΩΤΣΟΥ
Μαθήτρια Α' 4)ξίου

Η άράχνη

Σήμερα το πρωί πού έγραφα την αντιγραφή και δίπλα μου ήταν ο αδελφός μου ο Κώστας, επάνω στο χέρι μου περπάτησε μια άράχνη. Έγώ δεν την είδα και την έριξα κάτω στο τραπέζι σαν να ήτανε μυγα. Όταν τελείωσα την αντιγραφή είδα πως κάτι κρεμότανε από το τραπέζι. Τότε είπα:

—Μια άράχνη! Κώστα. Έλα να την δής. Έβγαλε από την κοιλίτσα της το όργι και τώρα θέλει να κατεβή.

Δεν πρόλαβα να το είπω και άμέσως άρχισε να μαζεύει τον ιστό της και να ανεβαίνει. Σε μια στιγμή με ρωτάει ο Κώστας:

—Έχει δαγκάνες;

—Έχει, τού είπα. Με αυτές κόβει την τροφή της κομμάτια και την τρώει. Δεν πρέπει να την σκοτώσεις γιατί είναι χρήσιμο έντομο. Μας τρώει τα κουνούτια και άλλα βλαβερά έντομα πού τα πιάνει στον ιστό της. Νά, ξανά θέλει να κατεβή.

—Κάνει ακροβασίες είπε ο αδελφός μου. Θέλει να κατεβή μα δεν μπορεί.

—Μπορεί, είπα εγώ, αλλά μπορεί να θέλει να φτιάξη τον ιστό της. Έν τω μεταξύ δεν γράφεις σου και χασομεράς. Νά γράφης και να άκους.

—Τάχαρουν μεγάλες άράχνες τού—λα; με ρώτησε.

—Τάχαρουν, τού είπα. Είναι και στην 'Αφρική κάτ. μεγάλες πού στον ιστό τους πιάνουν και μικρά πουλάκια.

"Ώστερα ο αδελφός μου συνέχισε να γράφει ώπου τα τελειώσαμε και βοηθήσαμε την μητέρα μας στις δουλειές της.

ΤΟΤΑΑ ΣΟΤΡΕΛΗ
Γ' τάξης 4)ξίου

Στην Κυρά-Φροσύνη

Σήμερα με τη μαμά μου, το μπαμπά μου και την αδελφή μου πήγαμε στην Κυρά Φροσύνη, στο ωραίο καφενείο στην άκρη της λίμνης μας. Είδαμε παιδάκια να πετούν πέτρες και άλλα να φτιάνουν βάρκες με χαρτιά. Καμαρώσαμε την ώραία λίμνη μας. Ήταν πολλοί άνθρωποι ντυμένοι στα καλοκαιρινά τους. Είδαμε λεωφορεία ξένα. Ήταν γυμνάσια από άλλα μέρη της Ελλάδος μας. Έβλεπαν το φράγιο, τη λίμνη, το νησί, το μουσείο μας. Εδωχαριστηθήκαμε πολύ.

ΕΥΦΗΜΙΑ ΤΣΑΝΕΛΗ
Μαθήτρια Α' 4)ξίου

ύστερα ένας δρόμος σκεπασμένος από πελώριες καρυδιές.

"Ένας αρωματισμένος άερας και το γαργάλημα κάποιας πηγής μ'ας κάνει να πεταχθούμε κάτω απ' τις θέσεις μας. Τι όμορφα!... Τι δροσιά!...

Φθάσαμε, σκεφτήκαμε. Η φωνή όμως του σωφύ πού φωνάζει «φεύγουμε», μ'ας κάνει να ξαναπάρουμε τις θέσεις μας.

Η λύπη είναι διάχυτη στα πρόσωπά μας. Ήταν τόσο όμορφα εκεί!...

Πού πάμε λοιπόν; Ένας ανηφορικός δρόμος ασφαλτοστρωμένος όπως ύλοι

έλατα, τα βουνά της και τα περφόρημα ξενοδοχεία της.

Δεν βλέπω βέβαια πούθενά έλατα. Τι σημασία όμως έχει;

Μήπως τα γραφικά ξενοδοχεία πού βλέπω αυτή τη στιγμή μπροστά μου δεν είναι όμοια με αυτά πού πολλές φορές έχω δει σε κάτ—ποστάλ;

Κοιμμένα σχεδόν μέσα στο πράσινο λές και έχουν ξεχασθ' απ' τον ύπαιστο κόσμο.

"Ένα έλαφι πιδ κάτω μου θυμίζει ότι βρίσκομαι πάλι στην Ρόδο.

Μεγάλο όμορφο όπως ή φύσι πού

Μια ματιά στον κήπο τώρα το Μάιο

Τώρα τον Μάιο στην Ρόδο, το σμαραγδένιο νησί, την πρώτη θέση της όμορφιάς την έχουν οι κήποι. Σε κάθε σπίτι οι κήποι είναι στις δόξες τους. Όλα τα λουλούδια είναι άνοιγμένα. Μα οι παρθενικοί κήποι έχουν πάρει την πύ τιμητική θέση των λουλουδιών. Είναι τοποθετημένοι στις σκάλες ή στις πόρτες των σπιτιών, και των ξενοδοχείων. Άλλοι κήποι πάλι είναι φυτευμένοι μαροστά από τα άλλα λουλούδια και δίνουν ένα ξεχωριστό θέλητρο.

Μά δεν όμορφαίνουν τους κήπους μόνο οι κήποι. Τα γαρύφαλα τα τριαντάφυλλα τα μοσχολίτζελα οι βιολέτες και όλα τα άλλα λουλούδια είναι κάτω το εξαιρετικό. Τα γαρύφαλα τα τριαντάφυλλα τα μοσχολίτζελα είναι τα πιδ όμορφανα λουλούδια του κήπου για το άρωμά τους. Και οι παπαρούνες τί σ'ας λένε; Στέκονται στον κήπο όρθιες δεί-

Ρόδος: Το ιστορικό μοναστήρι «Φιλήρημος»

σχεδόν οι δρόμοι μας, πού τον δείχνουν κάπως στενό τα δένδρα πού τον στολίζουν από την μια και από την άλλη μεριά μ'ας κάνει να ξεχάσουμε την λύπη μας.

Είναι τόσο όμορφα αλήθεια να άκούς το ατμόκρητο ν' άγκομαχά και σ' όθρονισμένος πάνω ξεκούραστος, χαρούμενος και γελαστός μαζί με την πριονή δροσιά ν' απολαμβάνης όλες αυτές τις όμορφιές.

Και όλο ανεβαίνουμε. Ο δρόμος πίσω μας την μια φαίνεται σαν μια κατάσταση κορδέλα και την άλλη χάνεται.

Πράσινο, παντού πράσινο, όπου κι' άν γυρίσης.

Άλλά το ατμόκρητο επιτέλους σταματά.

«Έλαφος και Έλαφίνα» είναι τα δύο ξενοδοχεία πού πρωτοαντικρίξουμε μόλις κατεβήκαμε.

Βρισκόμαστε λοιπόν στον ξακουστό «Προφήτη Ηλία»; Δεν το πιστεύουμε ακόμα.

Σταματώ και ρίχνω μια ματιά γύρω μου.

Θαρώ πως δοθήκα για μια στιγμή στην μαγευτική Έλβετία με τα

τό περιβάλλει πλησιάζει τον κάθε επισκέπτη λές και θέλει να τον καλωσορίσει. Μια έπαυλη τραβά την προσοχήν μου. Είναι όμορφη. Έκείνο όμως πού δεν θά ξεχάσω ποτέ είναι το θέαμα πού αντικρύσω από κεί πάνω. Ένας άπέραντος κάμπος απλώνεται στα πόδια του βουνού. Ένας κάμπος καταπράσινος με κατάσπρα σπιτάκια σκορπισμένα έδω κι' εκεί πού μοιάζουν με κοπάδια από κατάσταση πρόβατα και στο βάθος εκεί πού ή ματιά χάνεται βλέπεις το γαλάζιο φόντο του ούρανού να σμίγν με την θάλασσα. Ένας κόκκινος δίσκος πού δάφει με τα παράξενα χρώματά του βλή την γύρω περιοχή σε κάνει να αναρωτηθής: Έχει βυθισθ' κιάλα στην όρη θάλασσα ή βρίσκεται ακόμα στον θαμπό ούρανό;

Το χέρι και το πιδ φημισμένου ζωγράφου είναι άδύνατον να αποδόση με τόσο όμορφα και μεγαλοπρέπεια ένα ήλιοβασίλεμα στον Προφήτη Ηλία.

Θεέ μου! Πόσο όμορφο έπιασες τον κόσμο!...

ΚΑΛΑΙΟΠΗ ΔΙΑΚΟΠΕΛΗ

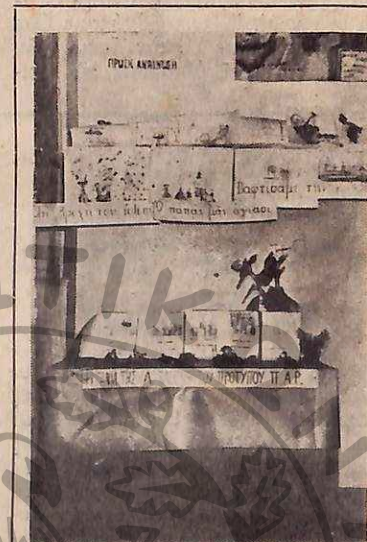
Μαθήτρια των Προτύπων της Παιδαγωγικής 'Ακαδημίας Ρόδου

Μαθήτρια των Προτύπων της Παιδαγωγικής 'Ακαδημίας Ρόδου

Μαθήτρια των Προτύπων της Παιδαγωγικής 'Ακαδημίας Ρόδου

Μαθήτρια των Προτύπων της Παιδαγωγικής 'Ακαδημίας Ρόδου

Μαθήτρια των Προτύπων της Παιδαγωγικής 'Ακαδημίας Ρόδου

Μια γωνιά από την αΐθουσα της Α' τάξεως του Προτύπου της Παιδαγωγικής 'Ακαδημίας Ρόδου

γώντας τα κατακόκκινα σκουφάκια τους και τα καταπράσινα φορεματάκια τους σαν να είναι οι πιδ όμορφες.

Οι παναέδες σκούν τα μ'ας με κίτρινα κεφαλάκια τους και φαίνονται σαν να θέλουν να όμορφήνουν το πράσινο στρώμα των φύλλων τους. 'Α! τι ώραία πού είναι κάθε πρωί πού άνοίγω το παράθυρό μου και άισθάνομαι το μεθυστικό άρωμά των!

Πόση διαφορά έχουν οι κήποι τώ-

Μιά χαρούμενη ημέρα

Από ημέρες η κυρία μας μās είχε υποσχεθί έναν περίπατο, άλλ ή βροχή δέν μās άρηνε.

Επί τέλους χθές ή τάξη μας ξεκίνησε για την Αγία Τριάδα. Συγκεντρωθήκαμε στην αυλή του σχολείου, με τὰ σακκουλάκια μας στο χέρι και ύστερα με γέλια και τραγούδια, πήραμε τὸ δρόμο. Προχωρώντας βγήκαμε από την πόλη και πήραμε την άνηφοριά. Άνεβαίνοντας τὸ λόφο, συναντήσαμε τὸ ὄδραγωγείο τῆς πόλης μας.

Πιὸ πάνω, εἶδαμε ἕναν τοσπάνο με τὰ πρόβατάκια του. Δεξιά μας κάτω από τὸ δρόμο μας, ήταν ἕνα λατομείο από ἐκεῖ βγάδουν πέτρες για τὸ κτίσιμο τῶν σπιτιῶν.

Τέλος φθάσαμε στην 'Αγ. Τριάδα. 'Ο δρόμος ήταν δύσκολος, άλλ' ἡμεῖς δέν κουρασθήκαμε. Μόλις φθάσαμε, μπήκαμε στην ἐκκλησία προσκυνήσαμε κι' ἀνάψαμε ἀπὸ ἕνα κερί. Ἐπειτα βγήκαμε ἔξω και σκορπίσαμε στὸν ἴσθιο τῶν δένδρων. Ἐκεῖ ἀδιάσαμε τὰ σακ-

κουλάκια μας και φάγαμε με πολλή ὀρεξη. Οἱ μητέρες μας, μās είχαν βάλει τυρί, κρεφτέδες, κεράσια και ἄρκετὸ ψωμάκι. Ὅταν τελειώσαμε, ή κυρία εἶπε: «Τώρα παιδιά νὰ μαζέψουμε ὅλα τὰ χαρτάκια και νὰ τὰ κάψουμε». Δέν ήταν μόνο τὰ δικά μας χαρτιά, άλλ κι' ἄλλα από πρίν. Σὲ λίγο οἱ φλόγες τὰ κατέστρεφαν ὅλα.

Ἐπειτα με την κυρία μας, μιλήσαμε λίγο για την πόλι μας, πὸν ἀπὸ ἐκεῖ ψηλά, μὸν φάνηκε πολὺ ὁμορφη. Ἡ πόλη μας με τὰ δυὸ τζαμιά της φαινόταν σὰν δικέφαλος αετός. Ἡ λίμνη ήταν γαλανή και τὸ νησί της, καταπράσινο.

Τότερα καθήσαμε στὰ πεζούλια κι' ἀρχίσαμε τὸ παιγνίδι. Παιξάμε τὸ σπασμένο τηλέφωνο και την κολοκυδιά. Ὅποιος ἔχανε, τοῦ βάσαμε τιμωρίες. Ἡ Λούλα την τιμωρήσαμε νὰ τραβήξει ἕναν χορὸ. Μπροστὰ ή Λούλα και παρα-

την οἰκογένειά μου και με τίς φίλες μου ἐπήγαμε στην ἀρχαία πόλι Κάμειρο. Τὸ νησί μας, ή Ρόδος, ἔχει πολλές ὠραίες τοποθεσίες και μιά ἀπ' αὐτὲς εἶναι και ή Κάμειρος.

Γιὰ νὰ πᾶς στην Κάμειρο περνᾶς ἀπὸ διάφορα γραφικὰ χωριονάκια, γραφικὲς παραλίες, λεωφόρους γεμάτους πράσινο, ἀπὸ μικρὰ δάση με πεῦκα και ὅλα αὐτὰ δίνουν μιά καλὴ ἐντύπωση για την Ρόδο σὲ κάθε ἐπισκέπτη πὸν θὰ ἐπισκεφθί την Κάμειρο.

Ὅταν ἐφθάσαμε στην Κάμειρο ἔμεινα μαγεμένη ἀπὸ την ὁμορφιά αὐτῆς τῆς τοποθεσίας.

Ἡ ἀρχαία πόλις ἦτο κτισμένη ἐπάνω στὸν πεικοπτεμένο λόφο. Κῦταξα γύρω μου. Σὲ μιά μεριά σταμάτησε τὸ βλέμμα μου. Κῦταξα την θάλασσα. Πόσο ὠραία και ἡσυχία μὸν φάνηκε! Κῦταξα μακριά. Τὰ μικρασιατικὰ ἀκρογιάλια φαινότουσαν σὰν μικρὲς βαρκούλες. Ἄλλὰ τί παράξενο! Τὰ πεῦκα ήταν γυρισμένα πρὸς την στεριά. Ἀνέβηκα στην στοὰ τῆς πόλεως και θαύμασα την φύσι.

Αὐτὴ ή ἐκδρομὴ μὸν ἄρεσε τόσο πολὺ και θὰ μὸν μείνῃ ἀξέχαστη σ' ὅλη μου την ζωή!

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

Μαθήτρια τῆς Ε'. Τάξεις τοῦ Προτύπου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Ρόδου

πίσω ὅλοι ἡμεῖς με γέλια και χαρά, χορέψαμε πολὺ. Ἡ ὥρα ὅμως εἶχε παράσει και ξεκινήσαμε τώρα για τὰ σπίτια μας.

Τὶ ὁμορφη ήταν αὐτὴ ή ημέρα...

3 Ἰουνίου 1959

ΘΕΟΔΩΡ. ΜΑΤΡΟΜΜΑΤΗΣ

Βα τάξεις 6)ξίου

Ἐνα ἀνοιξιότικο πρωϊ

Τσίον-τσίου ἀκούεται τὸ κελάδημα τοῦ χελιδονιοῦ, κᾶ-κᾶ-κᾶ τῆς κότας, τᾶκ-τᾶκ τὸ κροτάλισμα τοῦ πελαργοῦ. Ὅλα αὐτὰ μοιάζουν σὰν νὰ μās λένε:

—Ἐμῆρὼς πιά, ἔλᾶτε σπρωθῆτε.

Ἀμέσως πετάξομαι ἀπὸ τὸ ξεστὸ μου κρεβάτι, ντύνομαι και βγαίνω ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Κάμποσα ἀστερία τρεμόσβην ἐκείνη τῇ στιγμῇ και σὶδ τέλος ἔσβησαν ἐντελῶς. Τὰ χορτάρια ἦταν βρεγμένα ἀπὸ την πρωινή δροσιά και τὰ λουλούδια δέν είχαν ἀνοίξει ἀκόμη τὰ μάτια τους. Ὁ ἀέρας ἦταν πάρα πολὺ καθαρὸς και μύριζε ὠραία.

Σὲ λίγο μιά ἀκτίνα τοῦ ἡλίου φανερώθηκε πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ σὰν νὰ ἔλεγε στους ἀνθρώπους, τὰ λουλούδια, τὰ ζῶα νὰ ἐτοιμασθοῦν για νὰ δεχθοῦν τὸν βασιλιά ἡλιο. Καὶ νὰ σὲ λίγο οἱ πόρτες ή μιά μετὰ ἀπὸ την ἄλλη ἀνοίγαν και ἀρχίζουν νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα ἀνθρωποι για νὰ πᾶνε στη δουλειά τους. Ὁ ἡλιος τώρα εἶχε ἀνεθί σὶδ χρυσὸ του ἄρμα και φώτιζε ὅλο τὸ μέρος. Τὰ λουλούδια τώρα είχαν ἀνοίξει τὰ πέταλά τους και σκορποῦσαν μιά γλυκερὰ μυρωδιά. Αὐτὰ εἶδα χθὲς τὸ πρωϊ και μετὰ μπήκα σὶδ σπίτι μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΙΓΚΟΠΟΤΑΟΣ

Τάξεις Δ' 4)ξίου

Ἡ λιμνούλα μας

Ἡ λιμνούλα μας ἔχει μέσα ἕναν βράχο πὸν πετᾶει νερὸ και ἐπάνω του χορτάρια.

Ἡ λιμνούλα ἔνει και καλάμα και γύρω ἔχει φράγτη. Ἐξω ἀπὸ τὸν φράγτη ἔχει γλάστρες με λουλούδια ἔχει και μιά σπηλιά πὸν βγάξει νερὸ.

Ἐκεῖ μέσα στην λιμνοῦλα ἔχει και πολλὰ ψαράκια μικρὰ και μεγάλα πὸν κολυμποῦν.

ΠΑΤΑΟΣ Κ. ΠΛΑΚΟΥΤΣΗΣ

Α' τάξεις 6)ταξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἦρθε ὁ πατερούλης μου ἀπὸ την Ἀθήνα

Απὸ την περασμένη Δευτέρα ἔλειπε ὁ πατερούλης μου στην Ἀθήνα. Περιμέναμε νὰ γυρίσει την Κυριακή. Ἡ ἀγωνία και ή χαρά μου ήταν μεγάλη. Κι' ὅλο ρωτοῦσα την μαμιά: «Πότε θάρθῃ, πότε θάρθῃ».

Τὸ μεσημέρι ἐκεῖ πὸν ἔπαιζε ή μητέρα μου, μὸν φώναζε:

—Βίκη, Βίκη, ἦρθε ὁ μπαμπᾶς.

—Δέν πιστεύω τῆς λέγω. Τότε ὁ μπαμπᾶς μὸν φώναζε:

—Βίκη μου! Σκοτώθηκα ν' ἀνέβω τίς σκάλες. Ὁ πατερούλης μου με περιμέναε γελαστός και χαρούμενος. Με πήρε στην ἀγκαλιά του και με φίλησε πολλές φορές.

—Τὶ μὸν ἔφερες; τὸν ρώτησα.

—Σούφερα πέδιλα τελατὶν κρέμ και παποῦσια για την θάλασσα. Ἐπειτα καθήσαμε νὰ φᾶμε.

ΒΙΚΗ ΚΑΛΦΑΚΑΚΟΥ

τάξεις Γ' 4)ξίου

Οἱ πελαργοί

Ἄνοιξ πιά. Ἦρθε και σκόρπισε την χαρά και την εὐτυχία στη γῆ. Ἦλθαν και τὰ πουλιά. Σὲ κάθε κλαδί ἀκούς τιτίβισματα. Ὅπου και νὰ σταθῇ θ' ἀκούσης φλόαρες φωνούλες.

Σχίζουν τὸν ἀέρα χαρούμενα. Ἄ! νὰ τώρα ἕνας πελαργὸς στέκεται σὶδ ἕνα του πόδι καμαρωτός - καμαρωτός και ἀρχίζει νὰ κροτάλι. Τᾶκ, τᾶκ, τᾶκ, τᾶκ. Τότερα προχωρεῖ και πάει στην φωλιά του.

Ἐκαστος. Πῶ - πῶ και τί μεγάλο ράμφος ἔχει, εἶπα με τὸν νοῦ μου.

Και τί λαμπερὰ μικρὰ ματάκια πὸν σὰν μικρὲς λαμπίτσες λάμπουν ζωρά.

Και νὰ τώρα φάνηκε ὁ κῆρ-λέλε-κας με μεριά ξύλα σὶδ ράμφος του.

Ἐφτιάξε την φωλιά τους γιατί ἔλειπε κάτι και ἔκαστος νὰ ξεκουρασθῇ.

—Πολὺ κουράσθηκα σήμερα. Νά, φέρνω ὅλη την ἡμέρα ξύλα, για νὰ φτιάξω την φωλιά. Τώρα ἂς ξεκουραστῶ και λίγο, θὰ εἶπε ὁ πελαργός. Μὰ θὰ πῆτε, μιλοῦν τὰ ζῶα; Ὁχι, ὄχι.

Με τίς κινήσεις πὸν ἔκανε κατάλαβανὰ τί ἔλεγε. Μετὰ ἀπὸ λίγο ἦρθε και ή πελαργίνα. Ἀπλώσε τίς φτερούγες της και ἔκαστος διέλα σὶδ πελαργό.

Ἐγὼ εἶχα μιά δουλειά και συνέχισα τὸν δρόμο μου.

ΕΤΑΘΕΙΑ ΜΑΤΑΚΙΑΔΗ

Τάξεις Δ' 4)ξίου

Ὁ ἀδελφούλης μου

Ὁ ἀδελφός μου γεννήθηκε φέτος σὶς 15 Ἀπριλίου. Με πόση λαχτάρα τὸν περιμέναμε και με πόση χαρά πήγαμε την ἴδια μέρα και τὸν εἶδαμε!

Ἦταν ἕνας μικρὸς και ὁμορφος μπέμπης. Ἐπινε γαλατάκι ἀπο τη μανούλα μας. Τὸν φίλησαμε στα μαλλάκια του και τοῦ εὐχηθήκαμε νὰ ζῆσι χίλια χρόνια εὐτυχισμένος. Νὰ μεγαλώσει γρήγορα νὰ παιξῶμε τρελλά και ὁμορφα παιγνιδάκια.

Τώρα ἔχει μεγαλώσει ἀρκετά, κοντεῦει νὰ κλείσει τοὺς δύο μῆνες. Τὰ ματάκια του μās κντᾶζουν ὀρθάνοικτα, άλλὰ δέν καταλαβαίνει νὰ παίξῃ με τὰ παιγνίδια πὸν τοῦ φέρανε.

Ἡ μανούλα ἀσχολεῖται ὅλη την ἡμέρα μ' αὐτόν.

Ἐμῖς τὰ ἀδελφάκια του τὸν καμαρώνομε πὸν μεγαλώνει και παρακαλοῦμε τὸ Χριστοῦλη μας νὰ μās τὸν φυλάξῃ πάντοτε καλά.

ΑἴΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΠΑΣΠΤΡΟΥ

Β' 4)ξίου

Ἐνας περίπατος

Ἡ ἀνοιξη, πανῶρια, γαλανή θεὰ ἐγγίζει τὰ πάντα ἀπαλά, δινοντας τους χαρὰ, ζῶή, εὐτυχία.

Μᾶς ἦρθε φορτωμένη με τὰ ὠραία λουλούδια της πὸν σκορπίζουν τίς γλυκὲς τους εὐωδιές.

Εἶναι μιά γυφούλα πὸν μένει κι' αὐτὴ στη γῆ μας τρεῖς μῆνες: τὸν Μάρτιο, Ἀπρίλιο και Μάιο.

Ἀποφασίσαμε λοιπὸν και μεῖς νὰ πάμε ἕναν περίπατο με τὸν μπαμπᾶ στα λειβάδια.

Ξεκινήσαμε τὸ ἀσράκι φρεσὸς σιγὰ και δροσίει τὸ πρόσωπό μας. Τὰ πουλάκια σὶδ δρόμο μās ἔφελαν τὸν πρωῒνό τους ἴμνο.

Τέλος φθάσαμε σὶδ λειβάδι. Εἶχε φρεσὶ τὸ καταπράσινο πέπλο του και ἐπάνω του καθόταν καμαρωτὸς οἱ παπαρῶνες, ἐνῶ οἱ μέλισσες ἔτρεχαν ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι. Τὰ κρινάκια στεκόταν καμαρωτὰ σὲ ἀντίθεση με τίς ντρο-

παλὲς παπαρῶνες.

Ὅλα αὐτὰ τὰ δροσίει τὸ μικρὸ ρυάκι πὸν τρέχει ἀδιάκοπα μουρμουρίζοντας. Νομίζει κανεῖς πὸς λέγει τὰ μυστικά του.

Ὁ κάμπος σκορπίζει χιλιάδες παραδεισένιες, γοητευτικὲς, μεθυσιτικὲς εὐωδιές.

Πιὸ πέρα σὶν πλαγιά ὁ βοσκὸς λαλοῦσε την φλογέρα του και τὰ ἀρνάκια χοροπηδοῦσαν χαρούμενα.

Σὲ μιά πρασινάδα ἐστρώσαμε νὰ φᾶμε, τὰ τρόφιμα πὸν εἶχαμε φέρει μαζί μας.

Ὅταν τελειώσαμε ἐπήγαμε σὲ ἕνα ἄλλο λειβάδι, πὸν ἔβωσαν τὰ ἀρνάκια. Τὰ ἀρμονικά κουνούνια τους μαζί με τὰ κελαδήματα τῶν πουλιῶν ταίριαζαν μιά ὠραία μουσική. Τὸ κοπάδι τὸ ἐφύλαγαν δύο μεγάλοι μαντρόσκυλοι.

Ὅταν μās εἶδαν ἐγαῦνισαν ἀγριεμένα.

Πιὸ πέρα βοσκοῦσε ἕνας γαῖδαρος στη γλὴ και ἦταν τρισευτυχιμένος.

Τὸ δειλινὸ ἄρχισε τὸ ἄρμεγμα. Οἱ τοσπάνηδες καθήσαν στην πύλη μᾶς στρουγγας και ἔπιαναν ἕνα - ἕνα τὰ πρόβατα και τὰ ἄρμεγαν.

Τὶ ἥρεμα κυλάει ή ζωή στην ἔσχα!

Ἄν μπορούσαμε θὰ μέναμε παντοτινὰ ἐκεῖ.

Μὰ ή νύκτα σκόρπισε τὰ μαῦρα πέπλα της και λυπημένοι για την ἀναχώρησή, άλλὰ και χαρούμενοι για ὅσα εἶδαμε, πήραμε τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

ΑἰΚΑΤΕΡΙΝΗ Α. ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γ' τάξεις 6)ξίου

Τὰ φίδια

Πήγαμε στην ἀποθήκη νὰ πάρῃς τὸ καζάνι, μὸ δειπὲ ή μάνα μου.

Ἐγὼ ἀνύποπτη πήγα. Κοντὰ σὶδ μέρος πὸν ἦταν τὸ καζάνι ἦταν και ή σούβλα. Πήγα νὰ ἀπλώσω τὸ χέρι μου για νὰ τὸ πάρω. Τὰ μάτια μου ἔπεσαν στην σούβλα πὸν τυλιγμένο βρισκόταν ἐκεῖ ἕνα φίδι. Μ' ἔπιασε τέτοιος τρόμος πὸν κατακίτησα ἔτρεξα ἔξω. Ἦταν πράσινο. Τὸ φίδι με τὸ δόρυβο πὸν ἔκανα ἔφυγε. Τότερα μπήκα πάλι στην ἀποθήκη, πήρα τὸ καζάνι και βγήκα ἔξω. Καθὼς

ρα την ἀνοιξη και ἰδιαίτερος τὸ Μάιο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους μῆνες!

ΜΑΙΡΗ Χ. ΚΟΛΟΚΤΘΑ

Μαθήτρια τῆς Ε' τάξεως τοῦ προτύπου τῆς Παιδαγ. Ἀκαδημίας Ρόδου

Στὸ Ροδίνι

Τὸ Σάββατο ἐπήγαμε σὶδ Ροδίνι και ἐπαίξαμε. Καὶ οἱ παπες ἔπλεαν χωρῶπα. Οἱ πάπιες εἶναι ὠραίες. Οἱ κούνιες ἦταν ὠραίες και ἐπαίξαμε με τίς κούνιες. Μὲ ὠραῖες πὸν εἶναι οἱ κούνιες! Τὸ νερο τοῦ Ροδινιοῦ τρέχει σὰν ποταμάκι. Τὶ ὠραία πὸν ἔτρεχε γλήγορα! Τὰ νουφάρια εἶναι μέσα στη Λίμνη. Τὰ λουλούδια ἔμένα μὸν ἀρέσουν πολὺ.

Τὸ βαρκάκι ἔβαλε μέσα κάτι ἀνθρώπους.

Ἐμένα μὸν ἀρέσει πολὺ ή ἐκδρομὴ.

Ἦδελα νὰ εἶχα ἕνα σπίτι σὶδ Ροδίνι.

Α' τάξεις Προτύπου Παιδ. Ἀκαδημίας Ρόδου

Μιά ἐκδρομὴ στην Κάμειρο

Τὸ φθινόπωρο εἶναι μιά πολὺ ὠραία ἐποχὴ κατ'ὀλίγη γὰ ἐκδρομές. Ἐγὼ με

δυμώς έκανα νά κλείσω την πόρτα πέφτει τὸ ἴδιο φίδι στὸ χέρι μου.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν φοβήθηκα παρὰ πῆρα τὸ σίδερο ποὺ κλείνου- με τὰ παραθυρόφυλλα καὶ ἄρχισα νὰ σκέφτωμαι πὼς θὰ τὸ σκοτώσω. Σφύριζε δυνατὰ καὶ ἀνοίγε τὸ στόμα του. Τὸ σφύριγμα αὐτὸ τὸ ἄκουσε καὶ ἡ μάνα μου καὶ κατέ- βηκε κάτω νὰ ἰδῇ τί εἶναι. Ὅταν εἶδε τὸ φίδι πῆρε μιὰ γλάστρα ποὺ τὴν βόηκε μπροστὰ της καὶ τὴν ξο- ριξε στὸ φίδι. Δὲν τὸ πέτυχε ὅμως.

Αὐτὸ τώρα μὲ περισσότερη μα- νία ἄρχισε νὰ μὲ πλησιάζει πὺς πολὺ. Κατάφερα τότε καὶ ἔβαλα τὸ σίδερο μέσα στὸ στόμα τοῦ φειδιού. Ὅπως πῆγα νὰ τὸ βγάλω μὲ δύ- ναμη κόντευε νὰ φύγει τὸ ἔνα του δόντι.

Σὲ μιὰ στιγμή ποὺ μιλοῦσα μὲ τὴν μάνα μου τὸ φίδι ἤλθε τόσο κοντὰ ποὺ τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μὲ τσιμπήσει. Μὲ μιὰ κλωτσιὰ ὅμως ἀπότομη ποὺ τοῦ ἔδωσα ἐγὼ ἔπεσε ἀναίσθητο κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα.

Ὅταν τὸ κοίταξα σκέφτηκα καὶ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Τώρα κα- τάλαβα ἀπὸ ποῦ ἔρχονται τὰ φίδια. Ἔρχονται ἀπὸ ἓνα μέρος ποὺ εἶναι πίσω ἀπὸ τὰ λουλούδια. Ἐκεῖνο τὸ μέρος ἔχει ψηλὰ δένδρα καὶ ψηλὰ χόρτα. Ἀπὸ κεῖ ἔχονται.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

ΕΥΓΕΝΙΑ Γ. ΕΤΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

τάξις Δ' 4)ξίου

Ἡ κερασιά

Τὸ κονκούτσι ἀπὸ τὰ κεράσια τὸ παίρνουμε τὸ στυνόμε καὶ φυ- τρώνει μιὰ μικρούλα κερασούλα. Μὲ τὰ κεράσια ἡ μαμά μας φτιά- χνει ὠραῖο γλυκό.

Τὰ κεράσια ὅταν βγαίνουν δὲν εἶναι κόκκινα, εἶναι πράσινα. Ἡ κερασιά μᾶς δίνει τὰ κεράσια της. Τὰ πουλάκια πηγαίνουν καὶ τσιμ- ποῦν τὰ κατακόκκινα κερασάκια.

Τὰ φύλλα τῆς κερασιάς εἶναι μακρόστενα καὶ πριονωτά.

Ἡ μαμά μας τὰ κεράσια τὰ φτιάχνει καὶ μαρμελάδα.

Ἡ κερασιά στολίζει τὸν κήπο μας

Γιάννινα 15 Ἰουνίου 1959

ΑΣΗΜΙΝΑ ΠΥΡΚΑΤΗ

Α' τάξις 6)ξίου

Πὼς πέρασα στὸ Νησι

Χθὲς πῆγαμε ὅλα τὰ παιδιά τῆς πρώτης τάξεως καὶ τῆς τρί- τῆς ἐκδρομῆς.

Ξεκινήσαμε πῆγαμε στὸ μῶλο· ἐκεῖ μῆκαμε στὴ βενζίνα καὶ πῆ- γαμε στὸ νησί. Ἐκεῖ πέρα εἶδαμε τὸ σπίτι τοῦ Ἀλῆ - Πασᾶ ποὺ τὸν σκότωσαν.

Πῆγαμε στὸ κρυφὸ σχολιὸ με- τὰ ἀνεβήκαμε στὴν κορυφὴ τοῦ λό- φου. Ἀπ' ἐκεῖ φαίνονταν τὰ Γιάν- νινα σὰν δικέφαλος αἰτός. Ἐκεῖ ἦταν καταπράσινο χορταράκι. Γυ- ρίσαμε στὰ σπίτια μας πολὺ εὐχα- ριστημένοι.

Γιάννινα 5 Ἰουνίου 1959

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ Α. ΣΑΡΡΑΣ

Α' τάξις 6)ξίου

Ἡ χελιδονοφωλιά

Στὸ σπίτι τῆς θείας μου κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τῆς βεράντας δύο χελιδόνια ἔχτισαν τὴ φωλιά τους. Τὴν ἔχτισαν σιγὰ - σιγὰ κουβαλὼν- τας λάσπη, ξυλάκια, φτερά. Με- τὰ γέννησαν ταῦνά τους, τὰ κλώσ- σισαν κι' ἔβγαλαν χελιδονάκια. Οἱ γονεῖς τους μὲ ναρὰ τοὺς φέρνουν τὸ φαγητὸ καὶ τὰ προσέχουν πολὺ.

ΡΕΝΑ ΜΙΧΟΥ

Μαθήτρια Α' 4)ξίου

Ἐγιναν τὰ κορόμηλα!

Ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες τὰ κορόμη- λα μεγάλωσαν κάπως καὶ τρώγον- ται. Ἀλλὰ εἶναι φρούτα ποὺ ἡ μαμά δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ φάμε. Μᾶς μαλώνει καὶ μᾶς λέει ὅτι θὰ ἀρρωστήσωμε.

Ἐπάρνει καὶ στὴ γειτονιά μου μιὰ κορομηλιά. Κάθε μεσημέρι καὶ βράδυ μαζεύνονται ὅλα τὰ παι- διὰ ἐκεῖ καὶ φωνάζουν.

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ τὰ μαλώνει, ἀλ- λά αὐτὰ κρυφὰ ἀνεβαίνουν στὸ δέν- δρο καὶ μαζεύνουν κορόμηλα.

ΦΩΦΗ ΤΣΟΛΙΓΚΑ

Μαθήτρια Αἰς 4)ξίου

Ἡ κερασιά μου

Ὅταν πρωτανθίζει ἡ κερασιά φαίνεται σὰν νυφούλα.

Μὲ τὰ κεράσια κάνουμε ὠραῖο γλυκό.

Ἡ κερασιά εἶναι πολὺ χρήσιμη. Ὅταν γίνουν τὰ κεράσια θὰ τὰ κόψουμε καὶ θὰ τὰ φάμε.

Εγὼ φύτεψα μιὰ κερασιά κον- τὰ στὸ κοτέτσι.

Στὴν κερασιά πᾶνε τὰ πουλάκια καὶ τσιμποῦν τὰ κεράσια της.

Γιάννινα 5 Ἰουνίου 1959

ΤΙΜΟΛΕΩΝ Κ. ΓΙΑΝΝΗΣ

Α' 6)ξισταξίου

Ἡ λιμνούλα μας

Ἡ λιμνοῦλα μας ἔχει πολλὰ ψαράκια ποὺ κολυμποῦν στὸ νερό. Ἡ λιμνούλα γύρω - γύρω ἔχει φρά- χτη καὶ λουλούδια. Ἡ λιμνούλα ἔ- χει ἓνα βράχο ποὺ ἔχει συντριβάνι καὶ πετάει νερό. Ἐγὼ πολλὰ κα- λάμια καὶ λουλουδάκια γύρω γιὰ νὰ ὁμορφαινῇ. Εἶναι φτιαγμένη μὲ τσιμέντο.

Γιάννινα 9 Ἰουνίου 1959

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΦΑΚΑΤΣΕΛΗΣ

Α' τάξις 6)ξίου

Πὼς πέρασα στὸ Νησι

Ἐχθὲς πῆγαμε στὸ νησί καὶ πε- ράσαμε πολὺ ὁμορφα. Στὸ νησί ὄ- ταν κατεβήκαμε πῆγαμε στὸ σπίτι τοῦ Ἀλῆ - Πασᾶ.

Μετὰ κατεβήκαμε σὲ μιὰ βου- σούλα καὶ φάγαμε μὲ ὄρεξη. Πῆ- γαμε καὶ στὸ κοντὸ σκολιό. Με- τὰ μῆκαμε στὴ βενζίνα καὶ πῆ- γαμε στὴ Ντοσιπάτοβα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΣΙΔΗΣ

Α' τάξις 6)ξίου

Τὸ φυγεῖο μας

Σήμερα ἡ μητέρα μου εἶναι πο- λὺ εὐχαριστημένη. Ὁ μπαμπᾶς μου πῆγε στὴν ἀγορὰ κι' ἀγόρασε ἓνα φυγεῖο. Ἀλλὰ τὰ μικρά μου ἀδελφάκια ἀνοίγουν κρυφὰ τὴ βρύ- ση καὶ τρέχει νερό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΙΑΦΡΗΣ

Μαθητὴς Α' 4)ξίου

Λόγω πληθώρας ὕλης ἡ εὐθυμη- στήλη μας, τὰ σταυρώλεξα κλπ, ἀναβάλλονται γιὰ τὸ ἐπόμενο φύλλο.

Τὸ ἱστορικὸ Γεφύρι τῆς Ἀρτας

